

Gubcsi Lajos

Félvörös Félhérosz

Műfaja Kis(z)regény

45 éven felülieknek ajánlott.

G Marketing & Média Kft. 2016

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz

Copyright Dr. Gubcsi Lajos

Kiadja a G Marketing & Média Kft., 2016

Ha valaki e könyv tartalmát behelyettesíti Tóth Oláhra, Kiss Alföldre, Szilas Szilárdra, Bivaly Bertalanra, Gyurcsány Ferencre, Asztali Lámpára, Tolvaj Kulcsra vagy bárki másra, az túlzottan erős kényszerképzetek hatása alatt teszi ezt, amiért a szerző nem vállalhat felelősséget, ezt előre is kijelenti.

Az illusztrációk kiragadott kis részletek Somogyi Győző egyes grafikáiból.

ISBN 978-615-80171-1-4

Tipegőben

Szinte vörös volt a feje, amikor a főigazgató felé nyúlt. Kipirult belül is a büszkeségtől. Lassított a mozdulatain, szerette volna, ha tovább tart a kéj. Nem fordult hátra, de látta maga mögött az anyja büszke tekintetét. Szívesen kereste volna az apját is, ilyen pillanatban ott volna a helye neki is, de ez rossz álmom, inkább rémálom lenne. Régóta kitagadták egymást. Kevésbé szépítve a dolgot, ő üzent meg az apjának, hogy soha többé nem akarja és nem is fogja látni. Ha annak idején, kicsi korukban nem voltak fontosak, sem ő, sem az öccse az apjuknak, akkor most itt, a sikerek csúcán miért akarná maga mellett tudni? Az anyjáié és az övé az érdem. Ami rosszat örökölt a vérében az apjától, azt cseppenként ki fogja szárítani magából, ezzel is nagyon jól halad.

A főigazgató elmormolta ugyanazt a sablont, mint mindenki másnak. Gratulálok három éves kitartó munkájához, lám meghozta gyümölcsét, sok sikert kívánok a továbbiakban is, ne adja fel. Ennyi volt a mondandója mindenkinek, unta ő is, a diákok is. Talán csak éppen ő, kizárólag Gyúró Frigyes, Frici itta magába a főigazgató minden szavát, azokat a pillanat töredéke alatt szavanként is édesgetve, értelmezve. Ha ez a három év nem is volt sikeres – őszintén szólva link voltam, ismeri be könnyű mosollyal, éppen meghajolva a diploma átvételét nyugtázva -, de abban biztos lehet mindenki, hogy a következő háromban, harmincban leszakítom az eget is. Ezen maga is meglepődött. Igaz, hogy szerette magát a Nagy Gyúrónak becézgetni némán, de soha eszébe nem jutott volna eddig, hogy ki akarna törni ebből a kellemes szegedi világból. Miért is?! Ahonnan idekerült... kész csoda ez a diploma. Három év eredménye, nem kell lesajnálni. S most mégis, mintha kevésnek találná ezt ott belül valaki? Hátranézett, édesanyja csillogó szemekkel figyelt rá. Elindult a színpadról a lépcső felé. A főigazgató váratlanul még utána szólott: Magában több van, miért nem használja?

Meglepődött. Ezt mindig is tudta, kicsi kora óta, de soha nem merte kimondani. S most más valaki, egy fontos ember, akit nem is ismer, aki nem is ismeri őt, neki, csak neki ezt fűzi még a diplomához. Hogy többet kellene? Kevés ez itt a kézben, vagy sok? Általános iskolában taníthat tornát és biológiát. Generációkat nevelhet jobb életre, kiemelkedhetnek a keze alatt a semmiből mások is úgy, mint ahogyan őt is kilőtte az élet a Szeged környéki kisvárosból, Kistelekről. Van ennél szebb hivatás, útnak indítani okos gyerekeket? Ettől is pirult ki annyira a diploma átvételekor. Látta magát a katedrán, vele szemben 30-35 gyerek, s mind őt akarja hallgatni. Aki meg nem, az vessen magára. S ha lesz közülük 10, aki felpattan, mint ő a szegénységből, akkor nem élt hiába. S ha még átadhatja mozgalmi, szervezői tapasztala-

latait is, ha kiváló úttörőket nevelhet, olyanokat, mint ő volt, s ha egyszer feltöltheti velük a gimnáziumok, technikumok KISZ-tagságát is, ha tehát ő lehet az életük és terveik igazi közepe a szülők mellett és helyett is – nos, akkor itt van már a Kánaán, legalábbis neki. Erre vágyott mindig, az ilyen igazi megbecsülésre, középen állni méltósággal és kétségbevonhatatlanul. Hátrafordult a főigazgató felé, őszintének látszó hálával biccentett felé köszönetet. Édesanyjához és öccséhez lépett a sorok között, leült, megszorították egymás kezét, s nem is akarta visszafogni a könnyet, melyből – az öröm jeleként – már elég sok gyűlt össze anya szemgödrében.

Különös este volt. Délben elbúcsúzott a hozzátartozóitól, ők elmentek haza, ő még maradni akart, hogy elintézzze a technikai ügyeket, a könyvtári könyvek leadását, a tanszéken kiírt állásajánlatok áttekintését, s úgy volt, hogy este elmegy a haverokkal egy örült nagy bulira. Életeleme volt a tánc, a rázás. Ez utóbbi azonban most elmaradt. Míg ő intézte a dolgait, a srácok leléptek, itt hagyták, s nem volt kedve utánuk buszozni a város határán túli csárdába. Mert nem akart. Valamiért visszacsengett a fülében a mondat arról, hogy benne több van. Ezt meg honnan látják? Persze, hogy több, de ők miből gondolják? Meglepődött, és nagyon felizgatta az a kép, amire ebből a mondatból jutott.

Ült a lépcsőn a Tisza-parton, csillogott az ég az ezernyi fénylő ponttól. Összevissza cikáztak a gondolatai, megfoghatatlan vágyak, érzések, kimondatlan és bizonytalan tervek foszlányai. Hagyta, hogy dolgozzanak benne. És egyszer csak... el is mosolyodott... és ezt a képet hagyta kifejlődni, megerősödni, összeállni... Ő volt Bornemissza Gergely, a szegény kisfiú. És fogta Cecey Éva törékeny kezét, s remegve nézték a török sereg vonulását. Majd ugrott egy nagyot, már férfi volt, küzdött a magyar szabadságért, s valahogyan fondorlatos módon ellopta az egri vár alaprajzát úgy, hogy senki nem tudott róla. A leendő egri győzelem zálogát tartotta a kezében ezzel. Aztán újra és újra megküzdött Jumurdzsákkal, s tudta, hogy vagy meghal, vagy legyőzi azt. Egy kicsit fordított a fantáziája minden magyar gyerek kedvenc történetén, mégpedig úgy, hogy neki ajánlották fel az egri várkapitány tiszteletét, de ő tudta, hogy Dobó István alkalmasabb nála, ezért nem fogadta el, viszont megígérte, hogy minden tudásával segíti Dobót és a hazát. A Tiszába hajította az utolsó ma estére szánt követ, és végignézett még egyszer az Eger alatt üresen hagyott török táboron. Győztünk! Győztem! - kiáltotta suttogva, s tett még egy csavart Gárdonyi történetén. Elkezdte üldözni a visszavonuló török hadat, aprította a hátsó, lemaradó vonalakat, s úgy ám!-iszonyú vérengzést csapott köztük, tanulják meg egyszer s mindenkorra, hogy oda soha többé ne merészkedjenek, ahol Gyúró... akarom mondani Bornemissza Gergely nevét meghallják. A kavics hatot bukfencezett a vízen, nehezen adta meg magát a gravitációnak.

, Éva? Keserűen gondolt rá. Gárdonyi hősnőjének szerepe, élete szebb, jobb volt. Az ő valóságos Évája bizony egy nagy nulla. Milyen szerelmes volt bele nyolcadikos kora óta!? Hazajárt hozzá a szegedi gimnáziumból Kistelekre, s csak miatta és érte tanult meg udvariasnak lenni. Dehogy gyötörte volna magát ezzel. De Búza Éva még nála is szegényebb családból származott, részeges apát kellett elviselnie neki is, ezért a kislány különösen hálás volt minden jószívű gesztusért, virágcsokorért, harisnyáért, csokiért, a fagyizásért. Nem is kellett neki könyörögni az első csókokért, s még messze volt az érettségi – ő már Szegeden, a kislány még Kisteleken küzdött érte -, amikor megkapta tőle mindazt, amit egy tizenéves lány adhat egy tinédzser fiúnak. Gyönyörű, izmos teste összes titkát átadta már, s mert látta, hogy minden alkalommal újnak számít a titok, soha nem akart titkolózni. Adta magát szertelenül. Ja, ide való szó a szertelen! Pusztaszertől, pontosabban Ópusztaszertől nem messze, egy kis ligetben libbent fel először a lánytest izgató, mindaddig rejtett fátyla. Oly boldogok voltak, Istenem! Az érettségihez titokban szereztek még egy papírt. Házasságról szóló oklevelet kevés gyerek tartott a kezében 20 éves kora előtt. S lám, ez is megvolt. Jöhetnek a gyerekek, a gyerekek! Milyen jó apa lesz!

Szeged és a főiskolai tanulmányok közbeszóltak. Évának otthon kellett maradnia, dolgoznia kellett, mert a szülei akkor sem tudták volna eltartani, ha egyetértettek volna a házassággal. Dehogy értettek! Gyakorlatilag kitagadták a lányukat, csak lakni lakhatott velük, magának kellett gondoskodnia mindenéről. Új kis férjére nem számíthatott, részben, mert a szülei a fiút majdnem villával kergették el ezért az egész szélhámos házasságért – hogy Éva szüzességének hiányáról ne is beszéljünk -, s a férjnek négyes tanulmányi eredménye miatt nem volt elég ösztöndíja, saját magát is alig tudta eltartani különféle kulimunkákkal, rakodással, mosogatással, éjszakai kenyérkihordással. Titokban kellett találkoznia a feleségével minden hétvégén, mert az ő otthoni pici, dohos lakásuk végképp nem engedte meg a házasságot izgató szépségének kifejtését, a kollégiumi szobában pedig nyolcan voltak, találkozó kizárva.

Az ő kis Cecey Évája bírta, ameddig bírhatta. Ki lepődhetett meg a híren, amit földijei hoztak Szegedre? Hogy Éva keményen mással foglalkozik, már-már el is merült benne gyakorlatilag minden este. S nem a csillagokat nézegetik. Egy öt évvel idősebb, pénzzel kitémőtt autószerelőnek nem okoz gondot az éttermi vacsora, az esti mozi, és persze hogy nem maradt el Éva éjszakába nyúló hálálkodása az autószerelő srác 4 szobás családi házának egyik szép helységében, megmutatta minden percben, hogy nem kezdő, férj tette tapasztalt-tá. Borzalmas volt a válás, megrázó.

Hagyjuk. A lónak négy lába van, mégis megbotlik. De hogy még egyszer nem fog megnősülni, annyi szent. Ki bírna ki újabb ilyen megaláztatást? Az egész egyetem első évfolyama

rajta röhögött. Ha elment mellette valaki, berregni kezdett, mint valami menő Porsche, brrrrr, brrrrr! Soha többé feleség. Így zárta az első évfolyamot, mondjuk ki: totális kudarc. A biológia nem érdekelte, tornatanárként is legfeljebb jó kosaras lehet vagy hosszútáv-futó, de kellően utálta mindkettőt.

Csaja annyi akadna horogra, amennyit akar, hatalmas dumájával bárkit levesz. Hóri-horgasnak csúfolnák, ez amúgy igaz is, mert hóri is, meg horgas is, de az utóbbi évben annyit edzett, jógázott, futott, súlyozott, hogy megerősödtek a muszkliai, és inkább volt izmosinas, mint hóri. Magas termete pedig vonzotta a felvételre vágyó lányok tekintetét az előkészítő tanfolyamról. Most még csak tekintet, de lesz abból más is, kis bébik! Hamarosan golyák lesztek, konzultálgatunk egy kicsit, s megtanítom majd nektek, hogyan kell szállni – a gyönyörtől. Megvan a módja. Korrepetálja majd azokat, akiknek nehezen megy, könnyű és biztos fölény, s a lányok mindig hálásak. Ettől csettintett egyet.

Szépen, ámbár lassan teltek az évek. Nem volt kedve tovább tanulni, beérte a főiskolai tanári diplomával. De nem is javasolták a tanárai. Látták rajta az érdektelenséget. Az első jel, hogy talán nem így van, csak most, a záró ünnepen hangzott el a főigazgatótól. Vajon mire gondolt? Biztosan nem a biológiára vagy a tornára.

Jobb volt ez az este itt a Tisza-parton, mintha elment volna bulizni. Kész a program nyárra, őszre, az életre: csajok és tanítás. S mindkettőben vele lesz hű társa: hatalmas szóalkotó képessége. Az irigyek szerint a duma. De nem duma ez, hanem művészet: a kommunikáció művészete. Olyan hévvel, lendülettel tudott agitálni, meggyőzni, hogy nehezen tudtak neki ellentmondani szabad, spontán vitákban. Villogott a szeme az erőtől. Zavarta ugyan, hogy a vizsgákon, a tananyag visszamondásakor, szemináriumi szakvitákban alábbhagyott, elhalványult ez a képessége, de már régen rájött, hogy nem azt kell erőltetni, ami nem megy, hanem azt kamatoztatni, amiben jobb másoknál. A vita, barátom, az a lényeg! Vitázz velem, ha tudsz! Minden kudarc ellenére ennyit biztosan felismert az érényeiből. S kezdett neki derengeni már az első évfolyam végén, hogy ő valójában nagyon eltökélt ember – csak valahogyan rosszul sülnek el a dolgok. De ha igazán eltökélt, akkor legyen megszállott is – menjen végig az úton, akkor is, ha minden lépésével gáncsba fut. Már az első év végén látszóttak a körvonalak, KISZ-titkárnak választották az első évfolyamon. A következő két tanév pedig ennek a közösségi szervező készségnek volt a próbája. Még nem dőlt el semmi. De most itt a diploma. Sok vagy kevés?

Még egyszer megnézte a csacsogó Tiszát, vetett egy utolsó pillantást a gyáván elvonuló török hadra, megsarkantyúzta a lovát, és lemészárolta a maradék védvonalat. Két törököt hagyott élve, nekik a seregük után kellett rohanniuk, s üvöltöni: rettegő török Gyúró vitéztől!

A kollégium kihalt volt, a srácok vagy hazautaztak már, vagy buliztak. Azért sem tartott az utóbbiakkal, mert megígérte egyik szintén végzős osztálytársának, hogy még aznap este tőle is elbúcsúzik, személyesen. A lány néhány nap múlva külföldre utazik nyaralni a szüleiével. Gazdagok, tehetik. 1983-ban ezt már elég sokan megengedhették maguknak. A lány nem volt szép, az előző tanévben észre sem vette, aztán valahogyan úgy alakult, hogy a KISZ-taggyűléseken, amelyeken általában érdektelenség fogadta az ő dumáját – kommunikációs teljesítményét –, a lány, Evelin rajongó szemekkel csüggött rajta. Néha leálltak beszélgetni. Az utóbbi hónapokban pedig azt vette észre, hogy a lány féltékenykedik, legalábbis olyan jeleket ad le, mintha rosszallaná az ő csajozását. Mi a fene? Beleszólunk mások dolgába? Kezdte érdekelni, vajon mi motiválja a lányt ebben? Meg is kérdezte. Meglepő választ kapott:

-Neked nincs nyitva a szemed? Szerinted miért én vagyok a te legkitartóbb hallgatód a gyűléseken? Frici, te vak vagy, pedig lehetnél látó is. - Evelin furcsán nevetett fel, megbilentette a csípőjét, amitől viszont kissé megremegett a melle, s Frici ezt biza igen élesen, jól, kikerekedett szemekkel látta. Konstatálta. Mit akarsz tőlem az utolsó este Bolgár Evelin? S hogy a kérdés ne maradjon költői, megígérte a látogatást. Elindult Szeged előkelő negyedébe. Nem voltak tervei. Ahogy közeledett a címhez, meglepődve látta, mennyi gazdagon felépített, díszített ház van ezekben az utcákban. Még soha nem járt erre.

Nyár volt, nem rekkenő, de azért kedves hőség. Kedvet adott az embernek. Meg sem lepődött, mikor Evelin erősen kigombolt blúza alatt nem volt semmi, csak szép, ide-oda mozgó laza tömegek. Átsejlettek a nyári melegen. Frici bizony nem ment haza másnap Kistelekre, sőt még néhány napig egyáltalán nem ment sehova. A külföldi út előtti napokat Evelin szülei a Balcsin töltötték a nyaralójukban, Frici pedig soha nem látott erővel töltötte fel a lányukat, persze szülői engedély nélkül. Nem volt telefon a nyaralóban, az ősökkel semmi kontaktus. Ki se kellett mozdulni a házból, minek is, meleg a nyár, poros az út, itt bent pedig...

Frici még nem lakott ilyen helyen, most meg egyszerre több napig is. Mahagóni bútorok, süppedő szőnyegek, gépekkel felszerelt konyha, a hűtő tele finomságokkal. Mit nézett, mit látott rajta egy ilyen jómódú, sőt gazdag lány a KISZ-gyűléseken? Frici válasz helyett többszörösen visszaadta a mozgalmi figyelmességet, bár el kellett ismernie: Evelin ugyan kezdő volt, de olyan elementáris ösztönösség és vágyhalmaz volt benne, hogy kitett Frici összes eddigi nőjének summájával, szegény kicsi Éva pedig egy mosogatónő volt mellette, biza. Evelin maga volt a tökély. Ha Frici egy kicsit is elgondolkodott volna ezen az egész helyzeten, rájött volna, hogy ő itt nem más, mint a szegény, de érdekes srác a végzős év-

folyamról, aki most megkapta a lehetőséget, hogy belekóstoljon a lecsóba, faljon nagy kannállal, aztán a szép napok elteltével jön majd a francia Riviéra, Fricinek pedig a nagy és érzelmes búcsú. Frici azonban nem gondolkodott semmi ilyen józan dolgon. Élvezte a forrón ömlő szeretkezést, és amikor mindez véget ért, a legnagyobb lazasággal mondta, hogy OK, szeptember elején itt lesz újra. Evelin nem szólt egy szót se. Ő már elbúcsúzott.

Frici szeptemberben becsöngetett. Sápadt volt Evelin arca, sápadt volt a szava, a járása, be se akarta hívni Fricit. Evelin apja kilépett az ajtón, erősen megfogta a fiú karját, és szokatlan határozottsággal vezette a ház felé.

Nem telt bele fél óra, Frici más ember lett. Sápadt volt ő is, dadogott a duma, és nem volt mit tenni. Vállalta az esküvőt, mihamarabb. Elfogadta, hogy bár nem akarta, apa lesz csaknem gyerekként. Pedig nagy dolgok történtek vele a nyári hetekben, mikor Evelinék beutazták Nyugat-Európát. Részt vett egy KISZ vezetőképző táborban. Olyan hevesen tudott szónokolni a fiatalok önkormányzati hajlamairól, a gazdaságban szükséges kisvállalkozásokról, a demográfiai hullám hiányáról és kényszeréről, a 60-as évek nagy generációjának lustaságáról és leváltásáról, hogy a többiek csak néztek. 1983-ban nem volt szokás, hogy valaki előre megírt szöveg felolvasása helyett fél órát szónokol. Nem értették, mit mond Frici, de mivel meggyőzően, néha ijesztően villogott a szeme, s gyors beszéde miatt amúgy sem érthették volna, magukban rögzítették, hogy itt bizonyára nagy dolgok hangzottak el. Oly jelentős dolgok, hogy a tábor végén Fricit behívták a szegedi városi KISZ-bizottságra beszélgetni. Gyors beszédűek voltak ők is: elmondták, hogy Fricit választanák meg – először ők, itt és most, majd aztán ősszel a tagság is – az egyetem KISZ titkárának. Fizetése biztos, sőt magas, sokkal több, mint egy tanaré, titkárnője állandó, szobája kettő, és gyakran használhatja hivatalos célokra a párttitkár autóját és sofőrjét. Kizárólag a mozgalom javára.

Amikor tehát Frici végighallgatta Evelin apjának tömör mondandóját – és az anya folyamatos szipogását -, távolról sem omlott össze. Nem így képzelte, az igaz. A fene se akart feleséget, gyereket, sőt: most jött el a totális szabadság ideje ezzel a KISZ-titkársággal. De nézzük a dolgok másik oldalát. Teherbe ejtette Evelint, rendben. A lány nem fogja elvetetni az embriót, OK. Neki feleségül kell vennie. Right. De miért ne tenné? Kap ő még egyszer ekkora esélyt az életben? Mert Evelin apja felvázolta, mit következik. Vesznek nekik egy házat innen nem messze. Nem ekkorát, de nagyot. Akkorát, amekkorába több gyerek is elfér majd, s soha nem lesz gondjuk. A házat egyelőre Evelin nevére veszik, ez természetes. De itt és most kijelenti, hogy ha Frici jó apa, hűséges férj és családfő lesz, öt év múlva közös tulajdonná írják át. Bolgár elvtárs még hozzáfűzte, hogy nem örül ennek a KISZ-funkciónak, szívesebben látta volna tanítónak a fiát – a nemzet lámpásának -, s elmondta azt is,

hogy ők, ügyvédek közismerten konzervatív emberek, akiknek nincs köze a pártpolitikához, de ha így alakult, nem tehet semmit.

-Nem is kell. Ez csak átmenet. Én se akarok politikus lenni. Ez nem politika. A KISZ már régen nem a párt csicskája. Lesznek önálló dolgaink. S néhány év múlva abbahagyom. Az ember nem láthatja a jövőt. De ha kirukkolok valami nagy dobással, akkor simán lehetek igazgatóhelyettes egy iskolában, vagy osztályvezető-helyettes a városi tanácsnál. Ha pedig tényleg tanítani akarok, ahogyan Bolgár elvtárs szeretné, hát az lesz a legegyszerűbb, bárhol kérhetek állást. És köszönöm a lányukat, a bizalmat, hogy hozzám kötheti az életét. Olyan szerelem támadt bennem iránta, amilyennek én még a jelét sem éreztem soha életemben. És most már egyszerre két embert imádkozok – Frici átült Evelin mellé, gyengéden a hasára tette a kezét és ott is hagyta. Evelin nem szólt egy szót se. Ő más ismerte a nagy szónokot a gyűlésekről. Darabokra kuszálta az új helyzet egész eddigi, bájos-felelőtlen életét. Istenem, te jó Isten, anyának kell lennie? Válasz azonban csak egy lehetett. Sem apja, sem anyja családjában soha elő nem fordulhatott volna, hogy abortuszra menjen valaki. Vallásosak voltak és családszeretőek. Amikor a szülei megtudták Párizsban, hogy teherbe esett, két napig nem szólt senki a többihez. Sokkot kapott mindenki. Aztán egy kis idő elteltével az apja összeszedte magát és döntött: akkor is megtartják a kis unokát és segítenek felnevelni, ha ez a számukra még teljesen ismeretlen ember kitér a házasság elől.

Most íme együtt ül az asztalnál egy kibővült nagy család. Három helyett hirtelen csaknem ötven. Lássunk neki! Evelin kiment észrevétlenül, és nagyon is észrevehetően sokáig ökendezett a fürdőszobában.

Nadrágban

Viharosan teltek el az ezt megelőző főiskolai évek, mire sor került arra a diplomára. Soha nem gondolta volna, hogy a kis Éva utáni férfiúi csalódást hamar felváltja az apai büszkeség. Éva... Istenem, Éva. El sem ment a temetésére. Előtte alig hallott róla, züllésről szóltak a pletykák. Oda se figyelt, nem érdekelte. Üveges lett a tekintete, mikor meghallotta a hírt, de semmi több. Éva nincs többé. Túladagolta magát egy féktelen éjszakai bulin.

Kiderült, hogy ha hivatalosan nem is viselhette már volt férje nevét, ki tudja, milyen megfontolásokból a távolról jött idegeneknek még mindig Gyúró Frigyesné néven mutatkozott be. Adni akart magára? Vagy így könnyebben jutott anyaghoz? Frici kitörölte a szeméből még a hír hallatán fellépett erőszakolt közönyt is, mintha köze sem lett volna az egészhez, soha. Derengett benne, hogy lehetett volna valóságos férj, aki kicsi fiatal felesége kedvéért elhagyja Szegedet és hazaköltözik Kistelekre, de ez olyan értelmetlen önvád lett volna, amihez semmi kedve nem volt. Olyan férj lett, amilyen lehetett, olyan felesége volt, amilyent megérdemel egy 20 évesen elhamarkodottan döntő srác. Lányokba öntötte fájdalmát. Sebaj, eggyel kevesebb emlék.

És most... Van neki dolga bőven. Új felesége teljes életet ad és kér cserében.

Ami persze nem lehet egészen kerek. Nem játék az a pálya, amelyre egyetemi KISZ-titkársága állította. Éjt nappallá tett. Szokatlan volt számára, hogy másokat irányíthat, sőt, a kor szelleme szerint bizonyos értelemben utasíthat is, legalábbis mozgalmi ügyekben. A legérdekesebb azonban nem is ez volt, ez valahogy' belefért a habitusába. Hanem a kapcsolatok felfelé! A dékán, a rektor, a párttitkárok irányában, a városi vezetés felé! Soha nem hitte volna, milyen határozott önteltséggel tudja viselni a rá bízott funkciót. Ő a diákság vezére! Ve-zé-re! Képviseli az érdekeiket, harcol értük, javaslatokat tesz a nevükben.

Volt ezen egy kis rés. A diákok természetesen általában semmit sem tudtak arról, hogy a nevükben bármi is történik. Nem velük kellett egyeztetnie, hanem az egyetem vezetésével, és azzal a néhány diákkal, aki – a végrehajtó bizottság tagjaként – szintén egyetemi KISZ-vezetőnek tekinthette magát. Ez a „végrehajtó” nagyon idétlenül hangzott volna, ha belegondolnak, hogy mit jelent, de senki sem akart ezzel foglalkozni: így örökölték a címet, ez volt honosítva, hát végrehajtanak, ha kell.

Frici javított a régi helyzeten. Nem volt többé mameluk, mint elődei. Egyszer a párttitkár átüzent neki, hogy írja alá az előterjesztést az egyetem következő évi terveiről, ő azonban visszahívta a főnökét, és csendesen elmagyarázta: úgy illene, hogy az ilyesmit megbeszéljék, s ne direktívákat kelljen aláírni. A párttitkár nagyon megörült az új stílusnak, híre is ment, hogy önálló ember áll a KISZ élén, de jó itt a demokrácia! Attól kezdve mindig áthívták a pártbizottságra, s míg megittak egy kávé, valamint megbeszéltek a gépkocsi két napra való kölcsön adását – sofőröstől -, addig elintézték az aláírásokat is. Még bele is olvasott néha, sőt odáig fajult a dolog, hogy egy idő után magával vitte az anyagokat a saját szobájába, s ott olvasgatta, mérlegelve a választ. Mindig volt valami észrevétele pl. a tankönyvek szétosztásáról, a menzajegyek árának mérsékléséről, ezeket örömmel fogadták. Nem osztott, nem szorzott, viszont nagyon hatásos önkormányzati íze volt. Karrierje csúcán az-

tán megtörtént az, ami az országban oly sok helyen már divat volt ekkor, de Szegeden még gyerekcipőben járt a KISZ önállósága: napokkal az egyetemi vezetői ülés előtt megkapta az írásos anyagokat, megbeszélhették többen együtt, s hozzá is szólhattak. Az élet ment a maga útján, a diákok minderről semmit sem tudtak, ők viszont az agitprop és a szervező titkárával egyre ügyesebben szóltak hozzá. Fejlődtek, kétségtelenül.

Szervező titkára különösen ügyes lány volt, nem csoda hát, ha a sok anyagolvasás közben le-lefeküdtek a KISZ-bizottság szobájában egy kicsit pihenni, s ezt gyorsítva, zárt ajtó mögött, kölcsönösen ruha nélkül, egymást elősegítve tették. Fricinek így nem okozott önmegtartóztatási gondot felesége szépen gömbölyödő hasacskája, s a szoptatás hónapjait sem kellett nélkülözéssel átvészelnie. A kis Palika szépen fejlődött apja gyakori távollétében is. Fricinek eszébe sem jutott apósa figyelmeztetése a ház tulajdonának felosztásáról, mert természetesnek vette, hogy mindenben eleget tesz ígéretének. Szervező titkára, Mártika pedig tündér volt, a titoktartás jelképe. Ha nem ezt tette volna, Kecskeméten élő ifjú férje kétéhasította volna, mert hogy a férj Bugacról származott eredetileg, s ott ismerték a kétéhasítást. Frici és Mártika alapvetően kiegészítették egymást, s nagyon vigyáztak, hogy e kettőből soha ne legyen harmadik. Fricinek volt már erről személyes élménye, az profivá tette. A KISZ-en belüli kapcsolatok – vezetőképző táborokban, „összetartásokon” - mindig is diverzifikáltak voltak lányok és fiúk között. Ki ezzel, majd amazzal, s fordítva, jól ment minden.

Egyébként pedig imádta újszülött fiacskáját. Amikor tehetne, vitte magával a rendezvényekre is. A kicsit ölében tartva ő lett a család, a nevelés, a gondoskodás jelképe. Nevetve emelte magasba, hogy mindig mindenki láthassa. Felesége, Evelin nem örült ennek, jobban szerette volna, ha mindig otthon ünneplik egymást, s nyilvánvaló volt számára, hogy ezekből a hivatalos fényekből rá úgyse hull semmi, azok Fricit keresik-szolgálgják. Ráadásul útban volt második gyerekük, s kezdte úgy érezni, hogy ő itt kirakati bábú. Ilyenkor Frici mindig elvitte egy szép hétre valamelyik pártüdülőbe, mert azt hitte, hogy Evelin kikapcsolódásra vágyik. Nem akarta észrevenni, hogy Evelin bizony órá vágyna, ha tehetné. De ki tud megállítani egy felfűtött mozdonyt? A pártüdülők komfortszintje pedig csak Fricinek volt újdonság, Evelin egész életében sokkal szebb városokban, szállodákban járt, utálta a párt-szürkeséget, a kötelező Kádár-puritanizmust, s nem érintette meg, hogy „drágám, ez ingyen van!”

Mártika a család barátjává küzdötte fel magát. Vigyázott a kicsikre, ha a nagyszülők nem értek rá, s Evelinnek bokros teendője támadt. Elintézett hivatalos ügyeket is a családnak, ebben tényleg klasszikus volt: gyors, precíz. És ha úgy alakult, Evelin távollétében, a kicsi

alvása közben addig-addig tanulmányozta Fricivel az anyagokat, hogy a nagy hozzáértéssel lopott szeretkezéseik nem korlátozódtak többé a KISZ-szobára, hanem egy-egy órára betöltötték Frici és felesége új otthonának befogadó képességét. Iszonyú erejű és vad dolgok voltak ezek, be kellett mindent sűríteni egy órába, közben figyelni – nézni, hallgatni -, hogy hazaérkezik-e az autó a ház elé Evelinnel. Fricinek eszébe se jutott a tulajdonrész, apósa, az öreg Bolgár nagyon rosszul ismerte őt, ha azt hitte, hogy kordában tarthatja szabadságvágyát és Éva által annak idején megalázott férfiasságát, vagy legalábbis a hím bizonyítás örökös kényszerét.

Frici élete maga volt a tökély. Sikert sikerre halmozott. A városi MSZMP-bizottság és a KISZ-bizottság kedvence, éltető ereje lett, ő volt a mindenkori megújulás jelképe. Szónoklatai messze hatottak, meg-megfordult országos értekezleteken is. Végül nagy dolog történt. A városi mozgalmi vezetés benne látta meg az egyik lehetséges utódot, s kikérte őt az egyetemről. Megbízták a városi Hazafias Népfront vezetésével. Egy évtizeddel azelőtt egy olyan eszes gyerek, mint Frici azonnal nemet mondott volna egy ilyen röhejes szolgai funkcióra. Bunkók gyűjtőhelyére, gerinctelen fráterek elfekvőjére. De ő ennél okosabb volt. 1987-ben érezte az új idők szelét. Úgy látta, hogy a népfront sokkal tágabb keretet nyújt neki, mint a nevében kommunista, s mindenképpen a párthoz kötött KISZ. Habozás nélkül igent mondott. S ezzel kirántotta magát a pártbürokraták öleléséből. Azok még nem tudták ezt, Frici sem igazán, inkább csak ösztönösen sejtette.

-Fiam, mire jó ez a gittegylet neked? - kérdezte Bolgár elvtárs, az apósa, amikor a házasság kényszerű bejelentését és az ott akkor kötött megállapodást követő öt év lejártával bensőséges családi ünnepet tartottak abból a célból, hogy megfelezzék most már papíron is azt, ami a valóságban úgymint közösként működött. Ráírták Fricire az általuk a lányuk nevére vásárolt ház tulajdonának a felét. Bolgár papa előtte megkérdezte feleségét és leányát, hogy jól teszi-e. Meg is lepődött, mikor az erőteljes igen helyett ide-oda tekintető bizonytalanságot látott a szemekben. - Jaj, a nők, a nők! - dohogott magában, s rázta a fejét a gyengébb nem konyhaszintű kicsinyességén. Tudta ő, nagyon is tudta, mekkora férfias alkotó erő van az ő vejében, csak jókat hallott róla az ügyvédi munkaközösségben, ahol társai mindig szóba hozták, hogy milyen szépen beszélt itt meg ott. Kezdett büszke lenni a „fiára”. Na de ez itt, ez a gittegylet-népfront? Ezek mindig a rendszer kapcarongyai voltak (az „öreg” itt megállt, s belül kellő polgári intelligenciával figyelmeztette magát a csúnya szavak kerülésére...), szóval senkiháziak, na, fizetett szolgák. Ezt azért nem akarta mondani a vejének, hátha nem tudja lebeszélni, akkor meg minek...

-Fiam, az ígéretemet tartom, megfizettük a házat kettőtök között, persze csak a jogot,

hiszen ti éppen hogy nagyon is egyben vagytok, egyek lettetek. S ha lesz majd netán harmadik unoka, az se baj! - az „öreg” felnevetett. Nekik csak egy sikerült, orvosnő felesége állandó beosztása, ügyeletei miatt szoba sem jöhetett második, harmadik. De itt van Frici, a családteremtő, van Isten.

-Apuka, nem kell az, mi így is egy család leszünk, amíg élünk. Köszönöm, hogy annak idején megerőszakolt házasság dolgában, mi lennék én most enélkül? - nevetett fel Frici harsányan. Evelin mosolygott lefelé. Valamiért nagyon megváltozott, csendes lett, visszavonuló, szemérmes otthon is. Biztosan ez a folyamatos áldott állapot... - A papír semmi, fölösleges, apuka.

-Na, na! Ezt nekem mondod, az ügyvédnek? A papír az a minden. A szó a fölösleges. De most ez itt már nem kérdés. Itt van lányom és fiam, itt van, tegyétek el, s kívánom, hogy soha többé ne kelljen elővenni, legfeljebb akkor, ha kacsalábon forgó palotát vesztek és ez fölöslegessé válik.

-Köszönjük, de nem vágyom palotára! Úgy járnék, mint a halász az aranyhállal és a három kívánsággal. Nekem itt van a palotám, az úrnőm és a hercegem, s jön a herceglány is. Vagy újabb ifjú dalia, ki tudja. De bocsánat, rohannom kell, el kell még simítani az elmaradt dolgokat a KISZ-ben. Apuka, majd elmondom, mi is ma a népfront. Illetve hogy mi is lesz a kezemben. Felejtse el a szolgálólányt. Tekintse inkább éltető szövetnek. És én fogom táplálni. Olyan izmossá, hogy...

A betáplálás előtt Frici valóban visszarohant a KISZ-bázisra, a szobájába. Azt ugyan nem gondolta, hogy Mártikának most adja az utolsó kenetet, hogy most veszi az örök búcsút, de azt igen, hogy itt már soha nem... még akkor sem, ha őt jelölte ki és fogadtatta el utódjául. Ide már nem járhat, ha adni akar magára. Mindkettőjüket áthatotta ez a felismerés. Mártika egyébként iszonyú erejű, genetikusan megalapozott szexualitással rendelkezett. Az a lány volt, akinél nem kell várni arra, hogy mikor kezd felmászni a csúcsra. Perceken belül ott fent volt, tobzódott, le nem akart jönni onnan az istenért sem, szökdécselt egyik csúcsáról a másikra, szinte számlálhatatlan folyamatosságban és felnyögésben. Mártikával nem volt baj. Legyen bármi is a népfrontban, ő mindig része lesz az összefogásnak. Húúúúú! Haaah!

-Ugye, te maradsz mindig az én bűnöm? - Frici hangjában rajongás, kéj és remény csendült egybe. - Vétkezni szeretnék veled, mindig és sokszor.

-Fricikém, nem, nem! Te magad vagy a vétek! Úgy fogsz itt hagyni, ahogy csak lehet! És mész tovább, másra, mással. Nem tudom, mi üz, s nem is érdekel. Nekem nagyon jó volt így. De nem akarom folytatni. Nekem ez kivételes volt veled s ily sokszor. De mindig rettettem, hogy lebukunk, s iszonyú bajok jönnek rám. Most, hogy megúsztuk, fejezzük is be.

Gyere ide, ha még bírod, kezdjük újra, egész estig ráérek – rád érek, ahol csak érlek -, borzalmasan fel vagyok húzva, kielégíthetetlenül, mert tudom, hogy ezt nem fogjuk megismételni. Menj tovább, de még gyere ide.

Fricit nem érte váratlanul a hallottak egyetlen aspektusa sem. Imádott arra gondolni, hogy Mártika mindig kéznél lesz, de már rájött, hogy az ő kiterjedt, széles körű munkájában mindig kéznél lesz valaki, számíthat még Mártikákra bőven. „Mozgalmárok vagyunk, mozgunk”! - heherészett magában. Ha Mártika fél a jövőtől, legyen. S Fricit nagyon is érdekelte az előző mondatok második fele. Tudta, hogy utoljára, hát legyen szép a búcsú. Neki nem kell tennie szinte semmit, elég, ha kitart feszességében: a többit elintézi az angyali Márta tehetsége, bujasága, szűnni nem akaró vágya, izmos teste. Igaz, hogy veszít ma egy nőt, viszont nyert egy házat. Holnap kezdődhet az igazán hazafias népfront.

-Kedves elvtársak! Mi itt nem a MSZMP vagyunk. Célunk a párt támogatása, de más eszközökkel. Nálunk nincs parancs, felsőbb irányítás, utasítás. Legyen úgy, ahogyan az igazi nép akarja. - Többen fészkelődtek az új városi elnök szavai hallatán. A pártból kerültek ide, amikor ott már nem kellettek, kövületnek számítottak. Ha ki is terelgették őket a hatalom közepéből, itt a szélén is jól érezték magukat, s hűek maradtak pártjukhoz. S most jön ez a tacsó értelmezni a vezetést és az egypártrendszer lényegét. Frici folytatta:

- Elvtársak, teljes felhatalmazásom van az országos elnökségtől – belül megmozdult valami Friciben, hiszen még soha életében nem látta az ottaniakat, nemhogy bármire is felhatalmazták volna; csikorgott ott bent valami, de legyintett rá -; szóval azt jelölte ki nekünk az Elnökség, hogy reformáljuk meg a politikai munkát itt Dél-Alföldön, teremtsünk új fórumokat, mintapéldát. Ezért kérem, fogadjuk el az önök elé éppen most írásban is letett határozatot – bocsánat, javaslatot -, hogy a lehető legszélesebb konzultációs köröket hozzuk létre a népfront keretein belül, amelyben számítunk az egyházakra, a hívőkre, a párton kívüliekre is. Csak azokra nem, akiket direkt felelősség terhel az '56-os ellenforradalomért. Mindenki más a szövetségeseink lesz. Főleg a nők, akiket eddig csak szavazógépnek használtunk, meg kirakati bábnak, pogácsasütőknek, de soha nem vontuk be őket érdemben.

Frici pontosan tudta, hogy ő Mártika elvesztésével újabb és újabb nőket von be. Folytatta: -A fiatal korosztályban rendkívül tehetséges szervező elvtársnők vannak, csupa lelkesedéssel, ragyogó áttekintéssel, kérem, tegyenek nekem közvetlenül is javaslatokat a saját ismeretségi körükből arra, hogy kire is számíthatunk közelebből. (- Ez a modern verbunk. Lesz, aki fújja majd a tárogatómat...! - kacagott fel támogatóan Frici belső hangja.)

Így telt el az első sikeres év, volt, akikkel egészen közelről, bensőségesen, volt, akivel csak

érintőlegesen. Frici oly körültekintően bánt új elvtársnő híveivel, hogy ha el is szakadt egyiktől-másiktól, az mindig az összetartás jegyében történt, abból kiindulva, hogy mindketten tudnának a másiktól sok mocskot kitergetni, de Isten őrizz, kinek lenne az jó. Nőtt a tábor, virult a népfront. „Frici, Frici!” - szinte egész kórusok biztatták az ifjú politikai menedzsert – saját magát kezdte el így nevezni úton-útfélen – minden futóbajnokságon, kézilabda meccsen, ahol maga is benevezett. Olyan kórusok alakultak ki így és nyertek folyamatos edzettséget, hogy a népfront következő, megyei küldöttgyűlése előtt, a konferencia terembe menet a kapuban összeverődött egy húsz fős fiatalokból álló csapat – véletlenül lányok -, s skandálták a fricifricit lelkesen. Némán és méltósággal tűrte, mint akinek ezzel nincs semmi dolga. A megyei népfront eddigi és újraválasztott elnöke nem kis bosszúsággal jegyezte meg Fricinek: - Te hoztad ide őket? - Én? Ugyan, Rigó elvtárs, nem is ismerem őket. Lelkes fiatalok, azt sem tudják, mit akarnak, csak próbálgatják a szárnyukat.

A küldöttgyűlés végén, a szavazáskor oda se figyelt senki már, le volt játszva. A lapok szétosztásakor mégis szót kért az egyik lány, egy tanárnő, hivatkozott az új generációra, a tanárok felelősségére ebben, s elmesélte, milyen nagyszerű osztályokat hagyott maga után Gyúró elvtárs, szinte példaként tekintenek rá a gyerekek. Summázva, és a kor szellemének, a politikai versengés követelményének is eleget téve ő szeretné jelölni Gyúró elvtársat. Frici napok óta készült erre a megszervezett aktusra (aktuson szervezték). Szót kért ő is, és kifejezte teljes odaadó hűségét az eddigi elnök iránt, s hozzáfűzte, hogy ő ugyan természeténél fogva elvállal minden kulimunkát, a népfront elnökének lenni pedig igenis éjt és nappalt kíván, de jelen helyzetben kéri a küldötteket, jól fontolják meg Rigó elvtárs immáron 25 éves tapasztalatainak verhetetlen értékét. Ő biztosan rá fog szavazni.

A küldötteknek tetszett a versengés ötlete, Gyúró elvtársat ugyan nem ismerték, de nagyon unták már az öreg hülye alkoholista tétlen évtizedeit. Többen is hozzászóltak, elmondták, milyen politikai zseni Rigó elvtárs, ezért is akarta őt, éppen őt mindig a nép, sőt annak a frontja, ez nem is kétséges, de nem volna-e szebb, ha lenne két jelölt. Akkor a sajtó is biztosan írna róla. A sajtó – névtelenül és személytelenül – lelkesen bólogatott. A kettős jelölést követő titkos szavazással már senki nem foglalkozott, némán gondoltak az öreg hülye elviselésére újabb évtizeden át, bevágták a büfében az első söröket pálinkával, a borokat vodkával, és visszabattyogtak a tepertős pogácsákkal a záró tapsra.

-Kedves elvtársak, a szavazatszámoló bizottság elvégezte munkáját, a jegyzőkönyvbe a következőket rögzítettük. A szavazás eredményeként – a bizottság vezetője ekkor Rigó elvtárs széke felé pillantott, és megnyugvással látta, hogy a szék üres – a megyei elnök posztjára Gyúró elvtársat választották meg önök, 53 százalékos többséggel.

A teremben lenyelték az utolsó falatokat is, villámgyorsan, nehogy a torkukon akadjon. A tanácstalanság másodpercei után több fiatal elvtársnő éljent kiáltott, ezzel átszakította a bizonytalanságot. Egyre többen kezdtek tapsolni, végül egész hangosan. Frici tétován nézett ide-oda, a bizottság elnökére, a gyarapodó tapsra, kérdő tekintettel magára, hogy tényleg róla van-e szó, majd a mikrofonhoz lépett:

-Kedves elvtársak. Szóhoz sem tudok jutni. Legszívesebben azt mondanám, hogy itt félreértés történt, ismételjük meg, de tudom, hogy ez lehetetlen, antidemokratikus volna, ez itt a nép, a népfront népe, nem komédiázhatunk. Számomra érthetetlen, miért nincs itt Rigó elvtárs, szeretnék vele kezét rázni, de mert nincs itt, javaslom, hogy egy perc (majdnem azt mondta, hogy “néma”, de szerencsére sikerült lenyelnie) felállással emlékezzünk meg az ő kiváló évtizedeiről. S ha majd az új elnökség egyetért velem, azonnal javasolni fogom, hogy adományozzák neki a Hazafias Népfront Csillaga emlékérmét, mindnyájunk féltett szimbólumát. Elvtársak, holnaptól más világ jön. Kérjék majd számon rajtam, s ne adjanak nekem 25 évet, ha nem tartom a szavamat.

Este Frici nem ment haza, kimentette magát az azonnali elnökségi üléssel, amelyet egyébként délután meg is tartottak. Pontosán tudta, ki az a három lány, aki ezt az egészet titokban kiszélesítette a választások előtti napokban. Ők is tudták, hogy ők azok. De mert nem igazán ismerték egymást, meg talán kellemetlen és megterhelő is lett volna mindenki számára, nem tartottak látványos csoportszex-estet, hanem kiadós, két órás időszakokra felosztva, az elnöki szoba kényelmes kanapéján egymást követően meglátogatták Fricit. Később, nem is oly sok idő elteltével az egyikből lett az agitpropos, a másikkól a szervező titkár, a harmadikból a tömegkapcsolati felelős. A további 9 tagsági helyet megtartották a régi veteránoknak. Őket lépésről lépésre cserélték le, mindenki kapott valami más megbízatást a lakóhelyén, vonzó feltétellel: telefont is hozzá, üzenetrögzítővel, a számlát a megye fizette, ott se kellett csücsülni naphosszat, a csodálatos technika, a készülék rögzített minden hívást. Működött az ország hibátlanul, legalábbis az össznépi része.

Frici évei voltak ezek. Megszületett második kisfia, Béluska is, drága felesége lassan ki se látott a munkából otthon. Nem is kellett. Frici keze alatt működött minden, ha valamit el kellett intézni, amire nem volt ideje, az új, kiváló, fiatal apparátus megoldotta helyette a magánügyeket is. Lebonyolították egy éppen felbomló társaság halastávnak tartós bérletét. – Gyúró elvtárs majd karban tartja, ne féljenek, a rajta levő felújított három üdülővel együtt!- nyugtatták meg az értetlenkedőket, akik attól féltek, hogy akár a pecázást is megtilthatja az új “tulaj”.

Frici apósa figyelt veje dolgaira. Elintézte, hogy a száz évre szóló bérlet első tíz évében

ne kelljen bérleti díjat fizetni, cserében Frici – és bérlőtársaiként megjelölt két gyermeke – gondoskodik a halfajták megfelelő szaporításáról, a víz állagáról, etc, etc, etc. A család egyéb tagjait nem érdekelte a halastó, ők a Balatonra jártak, ahova Frici nyaranta soha nem mehetett a sűrű ügyvitel miatt. S újra és újra elvitte ügyvivőit boldog partikra a kényelmessé tett tavi házakba. Cápának érezte magát, sajnálta, hogy az egész csak 100 hektár, jobb lett volna nagyobb. Ez van! A gyerekek bevonásán ugyan dűnnyögött a pletykahad, de elkerülhetetlen volt, Frici ugyanis nyilván nem fog élni száz évig. Logikus. És Gyúrók ők is, nem kell majd új név a tulajdonlapra. Minek bajlódni, nem?

1988 őszén Frici és a népfrent megyei vezetése – ha ugyan van értelme ennek a distinkciónak, hiszen egy kiegyensúlyozott világban e kettő egy és ugyanaz – súlyos kérdés elé került. Az országban egyre többen beszéltek egy Magyar Demokrata Fórum nevű szerveződésről illetve ellenlábásáról, a szabad demokraták hálózatának hívták tömörülésről. Mi ez itt? Főleg a népfrent számára fontos kérdés.

-Eltársak, nekünk nem az a dolgunk, hogy a mérleg nyelvét játsszuk a politikában – vélte Frici. - Tudom, hogy itt sokan az MDF tagjait és nézeteit szeretik. De ne felejtsek az elvtársak, hogy az ország közepe Budapest. Ott meg a szabad demokrata hálózat virul. És? És? És? Hát arra nem gondolnak, hogy az ország közepe viszont nem ez, nem az, hanem az MSZMP!?! Úgy ám!

Később, 1989 nyarán többen figyelmeztették Fricit erre az elhíresült mondatára. Legyintett. Változó idők, változó vélemények! - mondta, mikor kilépett az MSZMP-ből, mondván, hogy nem tudja összeegyeztetni véges energiáival ezt a sokféle munkát. Az ő élete a népfrent, nem a pártoskodás. Ott tud keretet teremteni az ország különböző erőinek a vélemények egyeztetésére, s ez most a legfontosabb. A keret persze közben elkorhadt, szétesett, tudta ezt Frici világosan, pontosan láthatta abból, hogy a kutya se akar már velük tárgyalni. De ha a kerettel nem is lehetett mit kezdeni, Friciben ott munkált a spontán, genetikus zseni, s zörgetett belülről kíméletlenül:

-Fricikém – mondogatta a zseni -, csak nyugi. Itt ez a rengeteg irodaház, vendégház, konferenciaterem, hivatali gépkocsi, hatalmas telkek a városi, községi népfrent kezén. Ugye tudod, hogy ez mindenkié? Tehát senkié. Te ne látnád, mi jön itt: széthullás, hullaszag, menekülés a pokolból? Örülnek a régi urak, ha leléphetnek. De te? Minek rohannál? Amíg tart a sötétség, addig te szépen csendesesen megmented a rablástól a népfrent javait.

Németh Miklós derék kormányának kisprivatizációs menetrendjéből annyit világosan kivett Frici 1989 eleje óta, hogy a jog a lényeg. Ha egyszer valami bejegyzésre került egy ingatlanra, vagy ha kényszerből el kellett „adni” a hivatali gépkocsikat, akkor csak egy

számít. A papír. Mindent lepapírozni. Milyen bölcs az öreg Bolgár, milyen jó, hogy ilyen apósa van? Míg mások – Feri is – minden nap tömeggyűlésen szónokolt a nemzetről, a hazáról, főleg a népről és a szabad jövőről, addig a megyei népfrent tulajdonában álló ingóságok és ingatlanok – természetesen mindig pénzmozgással alátámasztva – elúsztak a láthatatlanba. A makói, a csongrádi, stb. székházak láthatóan fölöslegessé váltak, mert fél éve már semmi sem működött ott. Bolgár úr szervezésében, és persze a megyei elnökség jóváhagyásával kényszer értékesítésekre került sor. Különböző kft.-k potom áron megvették a kiürített épületeket a város szívében. A kft.-ket Bolgár úr alapította 1-2 nappal korábban, s az egyik, az első kft. aztán személytelenül tulajdonosa lett a következőknek, és így tovább. Frici nem is titkolta, általában és egészében ő az alapító, strómanokkal. Mire jók a kipróbált lányok? Mint a jó nóniuszok a csatában!

-Így tudjuk kézben tartani és nem el...ni az egész folyamatot - mondta kérdő tekintetű elnökségi társainak. - Nyugi. Ti sem jártok pórul. - Szavait tett követte. A bevétel ugyan csekély, az ingatlanok értékéhez képest neveltséges volt, de mivel terven, költségvetésen túl folyt be, szabadon döntöttek a felhasználásáról. Jutalmakat szavaztak meg az elnökségi tagoknak. Frici ezekről – bár látványosan kiszámíttatta, hogy neki járna 40 százalék – egyetlen megnyerő gesztussal lemondott társai javára. Ez a Frici, ez a Frici, rendes gyerek, mondták, s az elnyert jutalomból vettek 1-1 hivatali autót a saját készletükből, hiszen nyilván szanálni kellett azt is, mielőtt ebek harmincadjára...

Cserében Frici nagylelkűségéért megszavazták – a szervezet önkéntes feloszlatása előtti utolsó gesztusként, 1989 októberében – az összes ingatlan értékesítését a Frici által oly megbízhatóan kezelt láncolatban. Volt vagy 10 kft., saját székházzal a megye minden városában, a város szívében. Indulásnak jó egy olyan pillanatban, mikor éppen szétesik az egész közép-európai struktúra, és bár a párt vezetői „új párt, a régi örököse” néven hatalmas ívben lopják szét az ország legegységesebb, szabad prédájú, ellenőrizetlen vagyontömegét az MSZP megalakulása után, a sok kis hülyének, a több mint félmillió pártagnak nem marad semmi a lefelé mutató hüvelykujj császároktól megszokott mozdulatán kívül. S ha nekik nem, mi jutott volna az olyan balekoknak, akik hazafias népfrentnak hívták magukat évtizedeken át? Nemhiába javasolták - vagy legalábbis Frici javasoltan az országos elnökség “nevében” - annak idején, hogy Szeged legyen a minta. Frici etalont teremtett, utat mutatott, amin más csak azért nem járhatott, mert ő a táncos lábaival betöltötte az egészet. Vörös Hérosz. Kimúlt volna? Csak most kezdődik, majdnem meghalt a váltás körüli általános rémületbe és tanácstalanságba, mások bele is pusztultak, de ő újjászületett. Erősebb, mint valaha. Nincs többé púp a hátán, a legutolsó pillanatban levetette magáról a bukó rendszert.

Drága Jó Bolgár Elvtárs, nem is voltál soha elvtárs, s mégis: milyen sokat tettél te értem, a jövőért. Ügyvédeké a jövő, szeretlek téged, édes jó apóskám. Meg a lányodat is. Nem túlélés ez így, mint amire a sok hülye szeretne törekedni, hanem ez maga az ígéretes élet. Más porokban fetreng, miközben az arra érdemesnek most nyílik ki a Kánaán. Ez az egyensúlyi állapot, az igazság törvénye, amely rendelkezik győztesekről és vesztesekről – szögezte le Frici az új év hajnalán. Boldogan nézte két gyermeke álmát.

Öltönyben

Ha a népfront vaskalaposait nem is tudta semmire sem használni az új mozgalmak iránti nyitásban, ő maga jeleskedett, és ebben élvezte a három Grácia – az agitpropos, a szervezőtitkár és a tömegkapcsolatos lány – teljes támogatását.

-Klárrikám, te kérlek vedd fel a kapcsolatot a szabad demokratákkal, köztük te vér szerint is otthon vagy – jelezte hamiskásan Frici. - Egy kicsit én is, de ezt most hagyjuk, majd ha lesz

értelme, meglátjátok. És Edinám, az Isten se mossa le rólad a vallásos neveltetést, hiába is tagadtad. Előttünk nem kellett volna, a rendszert pedig már nem érdekelte az ilyen apróság. De most itt a te időd. Irány az MDF, lépj be kérlek itt Szegeden, erősen terjeszkednek, de csupa filosz, éppen ahhoz nem értenek, amihez te: a szervezéshez. Pedig azon múlik minden mindig, hogy ott van-e, akinek szavaznia kell, vagy a kocsmapultot támasztgatja. És végül marad a te tömegkapcsolati jártasságod, Bea. Az a legjobb, ha az MSZP-hez csatlakozol. Annyian elhagyták máris, hogy örülni fognak akár csak egyetlen embernek is. Nem mondtam még, de távlatilag az a tervem, hogy felköltözök Pestre, s arra kérlek – már ha a többiek nem értik félre, de ha igen, akkor is -, hogy gyere fel majd te is. Nekem elkerülhetetlen. Csak nem tudom még, akar-e a családom követni. Nem ma, nem holnap, de hamarosan. Magyarország sorsa nem itt dől el, hanem ott, ahol a gazdaságot irányítják. Gazdaság? Kit érdekel ez ma? Ilyen nincs, és ami van, az működik magától, mert nem tehet mást. A többi pedig zuhan össze. De nem a gazdaság számít. Hanem – füleket kinyitni, lányok, ilyen nem szoktunk mondani még egymás között sem – a vagyon, hogy kié lesz az, amit ugyan a köznek szántak, de ami soha nem volt senkié. Most majd lesz. Nem elvekről, nem nemzetről szól a nagy felhajtás, amit rendszerváltásnak nevezgetnek. Hanem arról, hogy ki mit szerez meg magának. Itt vidéken mi csak ugathatunk. Ott dől el fönt, zárt szobákban és telekkönyvekben, villámgyorsan hozott törvényekben és senki által nem kellően olvasott végrehajtási utasításokban. Csak azok olvassák, akik meghozzák, mert maguknak alkotják. Látok mindent, csak innen semmi közünk nem lesz hozzá, ugathatunk, vonyíthatunk.

Consummatum est, a lányok pontosan tudták, hogy most az ő jövőjüket is felvázolta Frici, és nem volt semmi ellenvetésük. Az elmúlt két év a tökéletes bizalom jegyében telt el, Frici a közepén, ők az oszlopok. Élvezték a státuszt, a szexuális játékok úgy veszítették jelentőségükből, ahogyan megnőtt a hatásuk a városban. Már senki sem akart széttárt lábbal keresni befolyást (hmmm). Megvolt az út anélkül is. Megnőtt az öntudatuk. Talán saját családra is futja, s akkor azzal kell majd foglalkozni, nem ezzel a félkurva állapottal. Feri is így látta. Sokkal fontosabbak voltak számára e hú társak, a szilárd belső érdekek és összefogások, mint már annyiszor kitárt testük. Valójában nagyon közepes nők voltak így utólag nézve, a mozgalom, a szertelenség, a tiltott gyümölcs letépése adta az igazi izgalmat. Ma már más a tét. Szabad lesz majd mindent, csak tudni kell megszerezni a szabadság alapját.

-Vagyon, lányok, ne feledjétek. Nektek is, nem csak nekem. Okos zsidó nem irigy, ha osztozkodnia kell azokkal, akik révén szerezni akar. A buta bugris az, aki kitúrja a másikat, ha már kihasználta. Klárikám, SZDSZ, ne feledd. Ők az ész. Náluk lesz a kulcs, a többiek meg

csak dörömbölnek két kézzel. Vidd minél többre. De ne most. Ha most felmész közéjük, oda se engednek. Lépj be itt, maradj itt, legyél képviselő, hozz nekik voksokat, legyél te „a vidék”, köztük most elvesznél ott fent, de ha azt látják, hogy ti itt erősek vagytok, nélkülözhetetlen leszel, mert te vagy a nép nekik. Tudod, ezt gyakoroltuk éveken át a népfrontban, csak a gazda volt más. Pfuj, ócska párt. Én soha többé, ha megbocsátotok. Én soha nem lépek be pártba. A kincstár a lényeg. Még nem tudom, hogyan teszem, de sejtem.

Frici kezére játszott az élet. Vidéken is egyre-másra alakultak meg a kft.-k. Ki tudja, honnan, előkerültek a pénzek, a teljesítmények is. Mindenki a város központjában szeretett volna helyet az induláshoz, ott volt infrastruktúra, rend, bandaszellem. A népfront volt székházaikért nagy pénzeket szakítottak a több áttétellel Frici nevére jegyzett kft.-k. Nem is kellett mindig fizetniük. Szabadon ment a csere, a tulajdonátruházás. Egyik nagy irodájáért hatalmas erdőt szerzett: az erdőgazdaság egykori vezetői menekülni akartak a felelősség elől, a városban fakereskedésre átállni, Bolgár úrnak nem volt eget verő feladat a cserebere a tulajdonjogok között. 1989-90 fordulóján senki nem figyelt semmire. Az SZDSZ a vörösöket fenyegette, a szó szoros értelmében eluralkodott a politikai lincseléstől való félelem, a Tóváriscsi konyec tartalmú MDF-plakát bitót sejtető tar feje pedig aligha növelte a megnyugvást. Félt mindenki, behunyta a szemét. Aki pedig látott, nem akart hinni a szemének. Inkább vakot játszott.

Csak az élt meg és lépett előre, aki erős szövetkezésbe bástyázta magát, jogi trükkök segítségével, az én nem bántalak téged, te nem bántasz engem, lopjunk párhuzamosan elve alapján. Soha még nem volt ilyen egyértelmű, hogy aki a tűzhöz közel, az melegszik, aki távol, az megfagy. Csupán azt kellett tudni, hol ég a tűz. Aki mellette nőtt fel az elmúlt 30 évben, tudta. Aki most akarta meggyújtani, tudta. Aki szerzett magának külföldi patrónust, akinek eladhatta hazája egy darabját, az tudta. A többiek tényleg megfagyhattak. Frici minden volt egyben. Egy kicsit zsidó, ha kell, egy kicsit vörös, bár most éppen nem kell, kicsit reformer és nagyon törekvő, és Szegeden neki volt a legtöbb gazdasági vállalkozása. Semmit nem gyártott, semmit nem értékesített, senkinek semmit nem szolgáltatott. De tucatnyi kft.-ben forgott a láthatatlan vagyon, ami tegnap még mindenkié, tehát senkié, csoda-e hát, ha szegény Frici megsajnálta és felvette a porból. Az apósa pedig megvetette neki a biztos ágyat, minek neve: rohadt, piszkos gazdaság- és polgárjog, de jó, hogy vagy és az enyém vagy!

Fricinek csak egyetlen igen komoly nehézsége maradt, eleinte bukdácsolt benne. Sehogy se jött a szájára az úr. Nem tudta azt mondani, hogy így Kovács úr, amúgy tanár úr. emígy hölgyem. Egyelőre minden alkalommal kibuggyant a régi beidegződés. Kovács elvtárs adja

át... Tóth elvtársnő számolja ki... az igazgató elvtárs ebben téved. Aztán lassan elsüllyedtek az elvtársak is, kelleetlenül, de előjöttek az urak, így lett elvtársból úr az egész ország.

Amikor magára maradt, váratlanul elmosolyodott. Hova helyettesíthetné be mindezt Bornemissza Gergely életében? 1541, Buda török elfoglalása a szultáni hatalom, a török ármány és a magyar árulás által, Szapolyai János feleségének és utódának önfeladásával, a szent korona megbecstelenítésével. Izgatónak tűnt a párhuzam. Mit lehet tenni egy országgal, ha az erővonalak mentén darabokra szakad? Látszólag megsemmisült. De egy ország nem tűnik el. Lakossága szenvedhet, határai átváltozhatnak, uralkodói kiirthatják egymást, de az ország van, létezik. Megmentőt vár. Brrrrr.

A Budapestre költözés sokkal hamarabb szükségessé vált, mint gondolta. Szegedről el kellett tűnnie. Nem jól alakultak a viszonyok. Az új csapatok nem akarták megvárni, míg a Gyúró-félék feltöltik az ő soraikat nem kívánt ejtőernyősként, hanem – fő hangadók révén – lezárták pártjaikat, kivetették a „komcsikat”, vagyis mindenkit, akinek köze volt az előző rendszerhez. Minden párt irtózott attól, hogy ráfognak: kollaborál a vörösekkel. Gyúró csak fél vörös volt, de ezt a felét késő volt letörölni.

És – éppen ilyenkor, amikor az egységnél semmi sem fontosabb – bekövetkezett az, amitől Frici nem is kicsit félt az elmúlt egy évben. Az öreg Bolgár bedobta a törölközőt. Minden átmenet nélkül a felesége elé tárta a válásról szóló egyezséget, letette az asztalra, összecsomagolt és kívülről bezárta az ajtót. Az asszony nézett maga elé, mint akit villám sújtott, s tudja, hogy vagy elég korommá itt most rögtön, vagy megbénul. Vagy megvédi az Istene, és csodával határos módon túléli, esetleg komoly károsodás nélkül. Mit lépsz most, Istenem?

Frici a következő napokban a kollégái révén megtudott néhány részletet. Nem lett boldog tőlük. Ex-apósa ugyanis első lépésként elköltözött a városból, el a megyéből is, mert sok éve titkolt szeretőjével akart élni a jövőben, mint ahogyan tette is: a válás után azonnal feleségül vette. Vagyis Bolgár úr itt Szegeden többé nem fog segíteni semmiben, jó, ha haragjában nem tár ki mindent a cégláncolatról. Frici győzködte az anyósát, hogy vegye tudomásul a megváltoztathatatlant, semennyi pénzért nem árulta volna el, miért akar az após kedvében járni legalább így, a békével. Evelin pedig összeroppant. Mindene volt az apja, fordítva még inkább. Nem tudott semmit Frici nagyvonalú mozgalmi kapcsolatainak női aspektusáról, de ösztönei világosan megsúgták, hogy inog a talaj a lába alatt. S akkor elmegy az apja... Frici később felkereste Bolgár urat, és úri megállapodást kötöttek: az öreg hallgat, mint a sír, cserében Frici – Isten bizony és örökké – gondoskodik Evelinről, boldog családi életet biztosít számára. Ügyvéd lévén gyorsan szerét ejtette a válás kimondásának. Frici nyakába két

nő sorsa szakadt, nyilván az élet bosszújaként a sok egyéb nőre, aki önfeledten fennakadt rajta.

1990 nyarára eldőlt minden. Magyarország irányíthatatlan marad, illetve külföldről fogják irányítani azok az erők, amelyek pénzügyileg eddig is kézben tartották. Az Antall-kormány semmit nem tett annak érdekében, hogy elálljon hitelei egy részétől, nem kért moratóriumot, vagyis besétált az örök adósság csapdájába. Miközben magára a gazdaságra – hozzáértés híján – semmilyen hatással nem volt. A szeme előtt omlott össze a gazdasági szerkezet, s nem jött létre helyette új. Egymillió munkanélküli kóborolt lesütött szemmel, szava se lehetett: nemrég volt a választás, ők is részesei – voksukkal – a nagy rendszerváltásnak.

-Egy országot nem lehet leváltani – visszhangzott Friciben saját felismerése. Meg kell tanulni élni benne. Gyors döntést hozott. Budapest! Ott történik minden, aki ebből kimarad, provinciális lesz. Főleg pedig szegény. Mivel új házuk egyik fele már az ő tulajdona volt, nem tartott túl sokáig az érvelés. Vagy jön vele Evelin és a két srác, vagy kiadja a ház másik felét annak, aki és aminek kiveszi. Ha cigány, legyen, ha bulizó ficsúrok, azt is lehet. Ő menni fog, mert itt pokol vár rá. Ezt Evelin is megértette. Apja után nem merte elveszíteni férjét is. Édesanyjuk nagy házát szép lakásra cserélték – Bolgár úr gáláns volt, semmit sem kért -, a különbségből élete végéig fenntarthatta magát akkor is, ha majd otthagyja a kórházat. Az övékét pedig kicsit nyomott áron, de a korábbi költségnél sokkal drágábban eladták. 1990 őszén beköltöztek egy – részben hitelből vett – budai társasház elegáns nagy lakásába. Csak Frici volt boldog, ő már megtanulta a kor szavát: ne ott akarj élni, ahova tartozol, hanem ott, ahol vagyont képezhetsz, ahol buzog a jövedelem. Neki ugyan semmije nem volt itt, de amott a bukás, a ketrec, a bezártság és sikertelenség várta, itt pedig...

... Cimborái a városi KISZ-titkári időkből. Még fel sem jött Pestre, jól látta, milyen sikeresen dobbantottak a KISZ felső vezetői, főleg KB-titkárai, osztályvezetői. Egyik sem tűnt el a semmiben, hatalmas csendben mindnek a nevéhez fűződött valamilyen új vállalkozás. Senki sem árulta el – ma sem tudja világosan senki rajtuk kívül, az eltitkolt mentorukat leszámítva -, hogy honnan vették a tőkét, a know-how-t, egyáltalán a vállalkozói jártasságot. Jutott nekik mindegyikből. Ehhez pedig nagy erő kellett. Mert az nem elég magyarázat, hogy a párt- és a KISZ-vagyont eltüntették. Túl sokan vadásztak arra náluk nagyobb elvtársak is. Vajon ki nézte ki magának a KISZ végtelen mennyiségű ingatlanát a nyaraló övezetekben, Balatonon, Velencén, a hegyekben, a megyék, városok egzotikus helyein? Kinek, kiknek mosták ezt át a KISZ vezetői, hogy cserében láthatatlan kezek kielégítsék vágyaikat (na jó, most nem azokról a kezekről van szó...)? Sokan suttozták az ismert nagy vállalkozó, Demjanovits Sándor nevét, de...

Annyi eszük volt, hogy nem a maguk nevére csenték el a fiúk. Nem akartak ügyészségre járni. Hanem náluk sokkal nagyobb gazdasági erőnek, csoportnak átjászották, felkínálták a KISZ, a párt vagyont, tájékoztatták őket, utolsó aktusként a megfelelő párteberekkel együtt aláírták az átmosást, és csókolom, volt, nincs, ki keresi. Az Antall-kormány azt sem tudta, mi történik az országban.

Az SZDSZ tudta ugyan, hiszen vezető zsidó körei mindig is bent voltak a magyar államirányításban, minimum a teljes áttekintés és ellenőrzés szintjén. Az SZDSZ azonban nem ilyen piti ügyekkel foglalkozott, meghagyta azt a menekülő patkányoknak. Őket A TELJES érdekelte. Ki privatizálja Magyarország gyöngyszemeit? A pénzügyi és biztosítási szférát, a gyógyturizmust preferáló idegenforgalmat, a legjobb márkával rendelkező magyar cégeket, kiegészítve az agrárszektor kulcsfontosságú ágazataival. Ott, éppen ott akartak lenni, ahol ez történik. A felbomlott magyar államgépezet egyetlen szervezett ereje ez a látens és örökös zsidó érdekközösség volt. Ennyit Frici is világosan látott. És ettől kedvet kapott. Jó érzés volt arra gondolni, hogy itt Pesten eltűnhet a nagy forgatagban, az ő kis tervei a kutyát sem zavarják, főleg, mert úgyis be fog illeszkedni a fő sodorba, a trendibe: lopj bátran, csak papírozd le. Széztavart államban a papír az Isten, utólag is. Jogilag lehetett, mert nem tiltották, ez az új mantra. És miért is tiltották volna – maguknak?! S hogyan is lehetne tiltani azt, ami eddig nem is volt, teljesen hiányzott a korábbi gyakorlatból. Privatizálni, reprivatizálni - ez meg mit jelent?

Szóval itt állt Frici egy sor vidéken bejegyzett céggel, egy budai nagy lakással, már teljesített családépítéssel. Mi gondja egyéb, mint összefogni a tapasztalt KISZ-vezérekkel? Senki nem tud róla, ne is tudjon, nem is érdekel senkit. Ki foglalkozik ilyesmivel, mikor parlamenti ülésrenddel, új alkotmányozási folyamattal, címerrel, hadsereg-szervezési elvekkel lehet foglalkozni bőszen?

Frici igazi, kipróbált haverja volt egyben az igazi látnok. Ringló Gyula tudta, mitől döglök a légy. Ugyanazokkal, akiknek átmosták a KISZ-vagyont, szót értett abban is, hogy ha már ilyen jól megy a nagymosás, be kellene ülnie neki az Antall-kormány apparátusába. Nem portásnak. Kiemelt vezetői rangban, és persze ott, ahonnan az állam látja és szervezi a vagyont, annak kezelését. Vagy az Állami Vagyonügynökségben... vagy... de miért ne egyenesen a kormány közvetlen közelében? Egy kellemes helyettes államtitkár kezén átmegy minden előterjesztés, a fülébe eljut minden hír. Jobb ez, mint a legjobb III/III-as ügynök a tegnapi előtti időben. Igen, besúgás ez is, de a modern változata. Kisúgás. Megmondjuk, hogy mit dönt a kormány. Cserében pedig súgunk ott bent a kormány egyéb – részben új, hülye - képviselőinek, tapasztatlan, új pátpolitikai hórukkjankóknak, hogy mit is döntsenek.

Lábunk előtt hever az egész állami vagyon, de legalábbis a kormány kezelésében levő száz- és ezer milliárdok. És Ringló Gyuszi tényleg megbízható srác. Az övéit szereti, a megbízói ezt elnézik neki, mert világosan látják: tudja azt a Gyuszi, hogy a selyemzsinórt bármikor elküldhetik neki a „mentorok” a szultán – azaz az „új rendszer” - nevében, és akkor azzal valamennyien felakaszthatják magukat vagy egymást, ők, derék régi KISZ-nagyvezírek.

-Gyuszikám. Egyszer neked megy jobban, egyszer nekem. Így volt ez eddig is. Legyen így ezután is. Tudod, a három testőr? Nem látom itt most a harmadikat, de majd megkeresünk együtt. Én itt most kezdem újra. Beveszel az apparátusba valahogyan?

-Meghülyültél, Fricikém?! Az is gyanús, hogy én itt vagyok. Azt sem tudom, ki intézte el, hogy ne verjem ki a biztosítékot. Nevem Senki, Frici, és ez így is marad. Nem is vagyok. Levegőt is ritkán veszek, nehogy zajjal járjon. Téged felvenni? Ember! Hol élsz?

-Ez akkor csak egy testőr lesz így, baszod. Magadat fogod őrizni?

-Állj! Nem értesz te ehhez, most jöttél. Szó sincs elválásról. Először is megoldom az egyik problémádat. Evelinnek minden további nélkül tudok állást ajánlani itt az egyik intézetünkben, nyújtson be kérvényt. Az ő élete holnap sínre kerül. Neked hosszabb lesz az út. Tudom, hogy vannak cégeid. Itt most nem úgy megy, hogy én megbízlak, mert holnap kirúgnak. Viszont tudom, mit akar a kormány egyik, másik területen. Kiírunk pályázatokat szinte naponta. Megmondom, miről, s te mindig különböző céged nevében folyamatosan pályázol. Néha majd nem szabad nyerned. De az ütős dolgokat viszed majd. Mindig más cég, ez a lényeg! És mindig más-más szakterületen.

-Gyuszikám. Ebből így nem lesz vagyon, csak bevétel. Azt látom, hogy aki teheti, kiszakít magának egy-egy nagy darabot a széthulló volt állami vagyonból. Abból mit tudtok adni?

-Adni semmit. Még egyszer: ez itt már más világ. Pályázni kell itt is. De várj, először legyen pénzed, legyél likvid 10-20-30 millió forintra azonnal, ha kell. Hol vagy te ettől? Így viszont labdába se rúgsz. Kezdjük el néhány nap múlva, addig gondolkodok. Annyit most is mondhatok, hogy a kormány számtalan közintézménye, épülete, hivatala itt a környéken, a Parlamenttől fél kilométeres körzetben le van robbanva, ki van fosztva, munkára alkalmatlan. Ezeket most azonnal felújítjuk. Van építőipari céged, olyan, amelyik rekonstrukcióval foglalkozik?

-Lófaszt van, te is tudod, minek kérdezel ilyen hülyeséget?

-Szevasz, majd gondolkodok, mondtam.

-Állj. Miért kellene nekem ehhez saját cég? Ha a munkát azonnal kell kezdeni, mint ahogyan mondd, nem mindegy, ki végzi el?

-De teljesen mindegy, ki csinálja, csak tökéletes legyen, hogy ne találjanak benne hibát, nagyítóval fogják keresni ezek a hülye történészek és írók, abban biztos lehetsz. De miért adnád át másnak? Olyant én is tudok, és még ki is fejezné a „háláját” az itt szokásos módon.

-Adja át a rosseb. Rohanok máris, egy óra alatt kiegészítem az egyik cégem tevékenységi körét az építőipar összes funkciójával...

-... de attól még nem fogsz tudni felújítani, építeni, baze...

-... és van akárhány megbízható haver az építőiparban, akik a munkát ténylegesen elvégzik, a legjobb minőségben. Én szerződök veletek a pályázat elnyerése után, aztán szerződök velük, a két szerződés soha nem fogja látni egymást, a munka el lesz végezve, ti fizettek nekem, én nekik és kész. Hogy a két szerződés közötti összegben mekkora a különbség, az gondolom téged nem érdekel.

-Engem igen, de másnak semmi köze hozzá. Az magánjog, társasági alapjog, hogy te kivel miről szerződsz. Senkinek semmi köze hozzá.

-Hány ilyen pályázatot vizionálsz magad előtt, édes drága második és harmadik testőröm, Gyusziám? Jöhet nekem gázszerelés, ablakmosás, teljes fűtésrendszerek cseréje, parkosítás, költöztetés, óvodai felújítás...

-... az lesz a következő, ha nem tréfálsz, már meg is fogalmaztam a kiírást. Az óvoda.

-Tudod, mennyire szeretem a gyerekeket? Jöhet az is, majd festünk szép macikat a falakra, de lehet kaszinó, repülőtér, a pokol vagy a mennyország kapuja, felépítem, megújítom, lebontom és eltakarítom onnan a kaszárnyákat is. Testvérem!

És lőn. Az Antall-kormány, majd halála után az epigon-kormány létének utolsó napjáig Gyuszi ült a megrendelések végén, Frici szerződött, mint az automata (a pályázatok végrehajtását is megtervezte, megbeszélte és kikalkulálta az éppen megbízandó szakképpel, mire maga a pályázat megjelent). És ehhez még csak alkalmazottakat sem kellett tartania. Két jó ügyvéd éjjel-nappal dolgozott a megbízásokon, dőlt a pénz hozzájuk is, ezért joggal volt elvárható, hogy hibátlan munkát végezzenek. Mert Bolgár úrtól a vele töltött évek alatt Frici pontosan megtanulta: a papír számít. CSAK a papír. Legyen minden a jog száz százalékos betartásával lepapírozva. S ha a jog akadály volt, mire való az ügyvéd? S ha az is kevés, mire való Gyuszi? Előterjeszt ott bent valami kis végrehajtási módosítást, az új csinovnyikok azt sem tudják, mit írnak alá, megteszik, és hajrá üzlet, as usual. Frici tucatnyi cége székhelyének címét Szegedről átírták az ország legkülönbözőbb városaiba – legkedvesebb cége, a formailag részben a szegedi haverok nevére is (pici százalékban) átírt, „közös” vállalkozása, a Credit for Cre-dit Kft. természetesen Budapestre „jött” -, s ennyi vidéki cég bevonása a kormány beruházási munkálataiba joggal keltette azt a benyomást az új-hülyék-

ben, hogy a kormány bevonja az egész országot a beruházásaiba. Mert ez egy ilyen jó kormány, az országé, sőt tizenötmillió magyar emberé.

Frici igazi császárrá vált a pitik világában. Második budapesti bejegyzésű cégévé az Euroinvestum Rt.-t tette meg. Ennek alapításakor egy ideig gondolkodott azon is, hogy bevonja a három szegedi Gráciát hűségük honorálására, de aztán elhessegette a tervet, részben mert innen pesti oldalról nézve már egy kicsit tramplinak tűntek a gráciák, részben pedig, mert akarta magát tartani az eredeti tervhez: Klári, Edit és Beátrix maradjanak a mozgalmakban, mostanra már pártokban, nagy szükség lehet még rájuk. De mert nekik is kellett egy kis kiegészítő, ám makulátlan jövedelem, Frici igazán jó szívvel vonta be őket az általa vezetett – zömmel tulajdonolt – cégek felügyelő bizottságába, igazgatóságába. Ezt kívánta az odaadás és a szavazati arány a döntéseknél. Ámbár az egészen biztosan nem mérülhetett fel, hogy leszavazzák: minden poszton a srácok, lányok ültek.

Csak már jönne el az ő idejük. Ennyi öreg hülyével nagyon nehéz, még átverni se igazi dicsőség őket. Az ember többre vágyik, kihívásra, szellemi edzettségre, mert könnyel eltunyul – szokta oktatni Frici a többieket. S így tett maga is. Járt tanfolyamokra, tanult angolul, elkezdte beutazni a világot, egyelőre csak Európában. Kedvenc helye egy kis ország lett: Luxemburg, senki sem értette, mit keres abban a döglesztő, kispolgári miniállamban. Nevettek rajta, mikor mondta, hogy oda is bejegyzi új szerelmét, az All-Task Vagyonkezelő Rt.-t. Oda? Ott is építgetni akar? Felújítani, vagy mi a manó, Frici? Frici legyintett és szeretettel gondolt rég nem látott, gyakorlatilag kitagadott apósára. Ha nincs az öreg, talán soha nem tudja meg, mit jelent egy szétesett országban élni a joggal. Nem a választásával, az a majmok kenyere. Hanem a társasági, a polgárjoggal. Ami maga az univerzum egy olyan leleményes, mindig a talpára eső gyereknek, mint Gyúró Frigyes őfelsége.

Őfelsége felesége megkapta a megígért állást, Ringló Gyuszi a tettek embere volt. Evelinnek ez csak picit tapasz volt a sebre. Szegedi életükben legalább társnak érezhette magát, elhanyagolt, de otthonában békésen élő feleségnek, aki megkapta szülei szeretetét, s képes volt ezt tovább adni gyerekeinek. A nagyvárosi forgatagban elveszettnek érezte magát. Szeretett volna Fricibe kapaszkodni, de alig látta, s ha igen, egy szélvészt érzett maga mellett elszárgulni, tele feszültséggel, izommal, sodró lendülettel, szétfeszítő energiával. Hogyan kapaszkodjon ő a mágneses expresszvonatra, ha a vicinálison utazgatott élete nagy részében? Még szorosabban ölelte magához két fiukat, akik semmit sem értettek apjuk napi rohamából a világ ellen, amelyet – tudtuk nélkül és ellenükre – újra és újra bevenni akart.

-Apa, segíts angolból, kérlek, te is most tanulsz, nem tehetnénk együtt?

-Fiacskám, én az autóban magnót hallgatva tanulok, meg konferenciák szünetében veszem elő a papírfecniket, amikre a szavakat kigyűjtöttem, hogyan segíthetnék. Szeretnék, nagyon akarnék is veled tanulni, de kérlek, kérd meg édesanyádat, ő is tanult valamikor németül.

-De én angolt kértem! És nem először, és most ugyanazt ismétled. Apám akarsz te lenni, apa, vagy eltartóm? - kérdezte váratlan dühvel és nyíltsággal, meglepő hangon és értelemmel a nagyobbik, a még 10. évét be sem töltő Palika.

-Az angol és a német nagyon hasonlít egymásra, mindkettő germán alapnyelv, kérdezd csak anyut, nagyon szívesen gyakorol veled. És bocsáss meg, fiacskám, elkéstem.

-Nem vagyok a fiacskád, és semmilyen csacsikád, meg csicsikád nem vagyok. A Fi-ad vagyok! - kiabálta utána Pali. Az anyjára nézett, aki bólintott, igen, kisfiam, hasonló nyelvek, gyere, mindig is meg akartam tanulni angolul, gyakoroljunk együtt. Majd te segítesz nekem, s akkor te is jobban élvezed. Tudod, az aktív tanulás a tanítás. Apádnak sok dolga van, hagyd őt.

Ez a nap ugyanilyen rosszul folytatódott Fricinek. Kiszemelt magának egy harmadik kerületi házat a Hármashatárhegy alatt, zöldövezetben, dombos tájban, szép kilátással. Nem a Rózsadomb, ez igaz, csak Óbuda külső része, de családi ház, s nem prostró társasház, ahol köszönetni kell olyan embereknek, akikhez semmi köze. És jár is neki három évnyi fővárosi élet után. Az All-Task Rt. ügyei igen jól kezdenek alakulni. Még nem világos, mi lesz a fő profilja, de az a néhány privatizáció, amelyet végrehajtott vagyonekezelés címén, meghozta az első néhány tízmillió szta hasznot, van az már száz is. Ha irodának veszi meg az óbudai házat, szta költségeként számolhatja el. Az általa kapcsolatai révén privatizált üzemek, cégek nem okoznak gondot a jövőben. Kivette belőlük az értékes vagyont, s sóval hintette be a helyüket, ott babér többé nem terem másnak. Munkásnak se, mindet elküldte, hogyan foglalkoztathatná őket, hiszen - látja, nem látja, na látja? - csődbe zuhantak.

-Irodának? - emelte fel hangját Edina. - Irodát vettek nekünk apámék, mikor megházasodtunk, vagy egy családi házat? Otthont? Mit akarsz te itt irodázni? Nem is költözök oda, maradunk itt, hogyan gondolod te, hogy összerosod a bizniszt és a családot?

-Dehogy drágám, dehogy! Soha egyetlen munkatársamat nem fogsz itt látni, nemhogy munkát. Ez csak névlegesen a cégé, azért, hogy ne a profitból kelljen megvenni, meg ne a fizetésünkből, ami papíron elég csekély, te is tudod. Ne adózott pénzből, hanem egyszerű költségeként számoljuk el. Ezzel neked nem kell foglalkoznod, ez a könyvelők meg az ügyvédek dolga.

-De én nem a könyvelőid felesége vagyok, ügyvédnek pedig van apám, ha kell! - csattant fel saját magát is meglepő élességgel a mindig halk Evelin. - És kié lesz a ház? A rész-

vénytársaságé ugye? Ami meg a tied. Ha emlékem nem csal, a mi indító közös vagyoununkat, amelynek a segítségével Pestre költözhattünk, apámék vették, csak úgy, ajándékként, mert örültek nekünk. És aztán apám a felét rád íratta. Ugye jól emlékszem, vezérigazgató úr?! S nem rejtette bele a saját ügyvédi hálójába.

-Evelin drágám, félreértesz! Mindegy az, hogy kinek a nevéen van, a cégén vagy a mienken. A lényeg, hogy az otthonunk lesz, osztatlanul és örökké. Hogyan gondolod, hogy itt hagy-lak valaha is a gyerekekkel? Fel sem fog merülni, hogy kié a ház, hacsak te nem töröd a fejed azon, hogy valaha külön élünk majd. Közös, a tied, az enyém! Az All-Task csak for-maság. De ezt kell tennem, mert nem pazarolhatok befektethető cash-t családi házra. Ma minden fillérre szükség van, ha az ember tovább akar lépni. 10 forintból százat csinállok. A ház fele a tied, nem is kérdés, de mondom, ennek nincs jelentősége.

Evelin örökölt valamit apja ügyvédi gyakorlatiasságából, s nehezen adta meg magát. Amikor azonban Frici megmutatta a szerződés tervezetét, amellyel közjegyzőhöz mehetnek, s amely világosan tartalmazta, hogy a ház ára bármikor közte és a cég között fele-fele arány-ban osztandó fel, ha valamilyen okból meg kell válni tőle (azaz meg kell válnia tőle az All-Tasknak). A ház aktuális értékét pedig a mindenkori piaci értékesítési árhoz kötötték. Evelin úgy érezte, hogy házassága elérte a kalmárok szintjét, nagyon szomorú volt, de arra gon-dolt, hogy ezt valójában ő erőszakolta ki így. Talán mégis jobb lett volna megbízni Frici tisztességében, nagyvonalúságában, vagy mit is beszéljek... motyogott Evelin... hiszen erre úgyse kerül sor soha... meg kell bíznia Frici hűségében. Igen, abban! Egy csepp méreg is tud ölni, lötytentsük ki gyorsan a porba. Ahonnan vétettünk.

Páncélba, lócsászár!

-Amikor Pestre jöttél, elköveztél egy súlyos hibát.

-Tízet.

-Elhanyagoltad a volt vidéki barátaidat.

-Viszont nyertem kétszer annyi „központit”. Nem gondolod, hogy minőségi csere?

-Ha rám érted, feltétlenül. - Ringló Gyuli elmosolyodott. Más ezt a Notre Dame-i toronyór vigyorgásának vélte volna, de Gyuszit egyáltalán nem érdekelte, hogy csúnya. A zsebe szép volt, s az esztét ott hordta, legalábbis a hozamokat. - Az ember nem vágja el a gyökereit.

-Lehet, hogy félreismersz – vágott közbe Frici. - egyáltalán nem, ez csak a látszat. Illetve most ez a valóság, de nem marad így, ne félj. Stabilizálnom kell magamat itt Pesten. Én a fővárosban sokáig éreztem, hogy bugris mitugrálznak tartanak, még azok is, akik egy-két évtizeddel előttem jöttek ide a világ másik feléről, egy kis vacak faluból. Nekem előre kellett mosolyognom Németh Miklósról, s várni, hogy visszaköszön-e. Miért? Ki ő? Falusi kis csávó. Én legalább városban születtem és tanultam meg viselkedni. Évekbe került, míg meg tudtam mutatni, hogy értek a szervezéshez. Mire mentem volna nélkületek, pesti csibészek nélkül? Ti itt gyerekkorotoktól ismeritek egymást meg a futó színházi előadásokat, én meg a plakátokról tájékozódtam, se időm, se pénzem, se kedvem nem volt veletek versenyezni. Először be kellett állnom a pesti establishmentbe, ha nem teszem, sose fogadtok el. Mondd, hogyan foglalkozhattam volna én a hozzám hasonló bugris „gyökereimmel”, akiknek még az sem sikerült, hogy feltolják az életüket a vérkeringés közepébe, Pestre. Otthon bámulják, mi történik, a legokosabbak legfeljebb alkalmazkodnak hozzá egy-két éves késéssel. Én viszont aznap tudok mindent. S lesz idő, mikor ti fogjátok átvenni tőlem, mi a dörgés, s nem én kuncsorgok utánatok.

-Fricikém, lötyög a mellényed, gyorsan cseréld ki – nevetett fel Gyuszi. Persze hogy értette barátja minden szavát. Izig-vérig belvárosi zsidó eminens volt. Nem a tanulásban, ott hagyott maga mögött némi hiányt, hanem a kapcsolattartásban az „övéivel”. Külön érzéssel rendelkezett mások helyzete iránt. Friciben már régen meglátta a könyörtelen feltörekvőt, és nagyon tetszett neki a gondolat, hogy ezt menedzseli, majd learatja magának Friciből... S ha nem őt viszi előre, akkor mást... vagy tucatnyian vannak talonban a volt KISZ-vezetők stábjából. Az államkassza kulcsa nála van – az egyik, az ingatlanvagyon nagy része -, úgyszólván hozzá jár majd mindenki egy darab jóért. S jótett helyébe jót várj, egy helyébe kettőt, hármat. - Emlékeztetlek, hogy ez itt nem maga az ország. Most mi vagyunk minden itt fönt. De egyszer majd beszűkül az elit, kínos lesz, hogy nincs mögöttünk senki, és akkor az győz, aki

mindenhol otthon van az országban. Nem akar senki kivert kutya maradni azok közül, akiket ez az 1989-es felfordulás kilökött.

-A frászt, Gyuszikám, a frászt! Az győz, akinél a kulcs! Te ezt mindenki másnál jobban tudod. Aztán majd a kulcsos ember kinyitja a spájzot, és akinek ad, annak tele lesz a bendője, akinek nem ad, az éhezik vagy lop. Marxisták maradtunk, nem?

-Állj, állj. Elég. Soha abba nem hagynád, ha egyszer beindulsz. Nekem ne magyarázz az életről. Azt mondom inkább, szedd össze a korábbi kisches, népfrontos címlistáidat szerte az országból...

-... melyik lányé kell?...

-... sorban, mindegyiké, ha-ha-ha és komolyan... és ha megvagy velem, ha van két-háromszáz jó embered, akivel lehet kezdeni valamit, beszéljük át. Nagy ez az országraktár, jut mindenkinek, akit kiszemelünk rá... és aki emlékezni fog, honnan kapta a mannát.

Gyuszi azt hitte, fantasztikus politikai know-how-t adott át most Fricinek a kapcsolatokról. De nem. Frici szándékosan feledkezett meg a régiekről. Hogy ne homályosítsák el új útkeresését itt Pesten. De pontosan tudta, hogy egyszer mindenkihez el fog jutni. Éppen úgy, ahogyan most Gyuszi ecsetelte. De üres kézzel? Mit ad úgy? Semmit. Majd, ha... Most még nem ott tartunk, még a saját bendőt kell tömni, két kézzel, mindenki más két-két kezével.

Az All-Task Vagyonkezelő Luxemburg Rt. (ottani bejegyzésű angol nevét rövidítve All-Task Trustee) nagyot gondolt, és bátorságával az elsők között eljött Magyarországra feltárni a befektetési piacot. Vezérigazgatójának egy nagyszerű, kimagasló embert talált Gyuró Frigyes személyében, és nem volt kérdéses, hogy egy ilyen kiváló cégnek valahol a Parlament közelében kell irodát találni. Ringló Gyula úr készségesen segített ebben, a főnökei is támogatták a nyugati kapcsolatok kiszélesítését, nem is tagadták, hogy maguk is szívesen meglátogatják tapasztalatszerzés céljából az All-Task Trustee luxemburgi központját. Erre ugyan nem kaphattak ígéretet...

-... ne hülyéskedj, Gyuszi, még én sem voltam ott soha, egy ügyvéd intézte az egészet...

-... ugyan már! Írj gyorsan egy levelet a Trustee nevében, hogy meghívod őket!

-És? Dugjam be a postafiókba, ami a címünk? Hányan jönnek? Az egész kiscgazda brancs? Vagy lesznek kereszténydemokraták is?

-Dehogy! Rendelj egy luxemburgi szállodát két napra!

-Nincs nekem erre pénzem, apa! Van, de erre nincs! Mutassam, mit kapnak tőlem?

-Semmi gond. Majd bekérem tőlük a leveledet, és elmondom nekik, hogy a magyar állam nem fogadhat el ilyen gesztust nyugatiaktól – azaz tehát hogy ők mint delegáció nem! -, ezért elmagyarázzuk nekik, hogy elegáns, nemzeti méltósággal telített utat választunk, és

mi, az állam delegáljuk majd őket Luxemburgba tájékozódni a befektetési szándékokról.

-És én? Mi nekem ebből a hasznom?

-Ott leszel kint, te fogadod és tájékoztatod őket. A brüsszeli konzulátusról majd átküldünk egy szakembert, aki kiségit ebben. Gondolom, fogalmad sincs a nyugat-európai dolgokról.

-De. Már kezd.

Frici szép levelet írt, nem postán adta fel, nem akart időt veszíteni azzal, hogy valakivel kintről postáztassa. Egyszerűen mint a Trustee magyarországi képviselőjének képviselője átfaxoltatta a Parlament gazdasági bizottságának, benne a konkrét nevekkal, akiket meghív-
nak Luxemburgba.

-Gyuszikám! Azért ez gáz. Azt írjuk, hogy az All-Task magyarországi irodája... hol van nekünk ilyen?

-Most tatarozzák! Itt, a Szemere utcában, az egyik kormányzati palotaépület. Ott fogsz bérelni egy emeletet. Ekkora cégnek, mint az All-Trust Task...

-... All-Task Trustee...

-... honnan tudod ilyen biztosan?...

-... hát hiszen az én cégem!

-Szóval ezért kapsz egy nagy irodarendszert. De nem kaphatsz, mert te privát szféra vagy, és az visszaélés lenne. Márpedig mi előre élünk, nem vissza. Right?

Frici néhány mondatból megértette, hogy neki van, s ha nincs, majd azonnal lesz egy építőipari vállalata, amely most rögvest átveszi a munkát már végző cégtől az egész felújítást... ezt a céget minőségi kifogás miatt rögtön kirúgják, persze elegendő kártérítést ajánlva nekik, hogy ne járjon a szájuk... szóval Frici cége átveszi a renoválást, a szerződésben pedig benne lesz, hogy ha az állam késlekedik három hónapot a fizetéssel, akkor az emelet, mint bérlemény a kivetező rendelkezésébe kerül 100 évre bérleményként.

-Trustee?

-Trustee!

-Trust me!

-I always trust you! - Kicsit dőcögött még az angol, de Gyuszi és Frici nagyon igyekezett, főleg, mikor Frici elfoglalta az egész emeletet a Parlamentre 70 méterről rálátó palotában. Mert persze, persze, az állam nem tudott fizetni, pénzügyi, költségvetési nehézségei akad-
tak a Gyuszi által felügyelt apparátusnak és Gyula bátyánk ezt fogcsikorgatva tudomásul vette és aláírta az igazolást róla. Az „állam” írt egy bocsánat kérő levelet az All-Tasknak, hogy sajnós és elnézést de nagyon, viszont nem tud fizetni... jobb híján tudomásul veszi, hogy az épület ezen része – a többire szóló elővásárlási joggal – a híres luxemburgi cégre

száll 100 évre. Persze nem örökbe, vigyázat! Így vonult be a híres nyugat-európai részvénytársaság Magyarország életébe. A kiküldött delegáció ámult-bámult, mekkora erejű vállalkozás ez az All-izé.. Végig kocsival szállították őket, még Brüsszelbe is. A konzul nagyszerűen vezetett...

Szmokingba, szeretlek

Szegény Evelin. Bolgár ügyvéd úr lánya nem gályázni született. Főleg, ha férje annak idején elhitette vele, hogy a csillagot is lehozzák együtt egymásnak. Palika és Béluska úgy nőttek, cseperedtek, hogy apjukat ritkán látták, akkor is – ahogy' egyik barátja röhögve mondta Fricinek – lobogó herékkel, száguldva, „szia kicsim, nagyon szeretlek!” a lépcsőházból, a hivatalokba rohamra támadó autóból, a karácsony este 10-kor hazaérkező drága édesapától. Akinek presztízse a családban a nulla felé tendált.

Jó Frici mindent megadott nekik. Sofőrrel küldte a hétvégi együttlétet helyettesíteni hivattott játékautót és Bélát, a plüs tigrist, még rá is íratta a nyakába tett szalagra fia nevét. A sofőr téblábolt egy darabig, amikor a kis Béla hozzávágta, aztán elrobogott.

-Ha velem nem is, velük miért nem törődsz? - Evelin hangjában semmi sem maradt a boldog múltból. - Nem panaszkodom. Este, mikor hazaérek velük, segítenek, mert látják, hogy nem bírnám egyedül. Nagyon jó gyerekek. Soha nem mondták még, de én tudom: kellene nekik egy apa, akivel reggel együtt mennek iskolába, aki a szemük láttára megpuszítja az édesanyjukat, akivel együtt járnak úszni. Azt hiszed, becsülik valamire a sofőrödet? Egyáltalán! Mit képzelsz te, ki vagy? Sofőr egy kisteleki srácnak?

-Drágám, a munka miatt van. Nem mehetek kormányhivatalokba úgy, hogy kiszállok a volán mellől. Se a konkurenciához. Ma fejezzük be a hódkerekesi cipőgyár privatizációját, a dokumentumok aláírása van még hátra. Érkezzek a Hiltonba sofőrként a lezáró fogadásra?

-Frici, neked elment az eszed! Mit privatizálsz te? Cipőgyárat?

-Hát persze, drágám!

-Ha még egyszer azt mondd, hogy drágám, és azt mondom neked, hogy szívem-szerelmem! Ugyanakkora hazugság.

-Jaj, jaj, drágám, mondd, kérlek.

-Te félkegyelmű!

-Nemcsak a cipőgyárat. De te ezt nem érted. Akar a rossebb cipőt gyártani. Kinek kell a magyar cipő szerinted? Megvesszük a gyárat, felvesszük az állami támogatást a foglalkoztatási alapból, vállaljuk a teljes létszám alkalmazását és majd leállítjuk a termelést véletlenül – technikai ok bőven lesz, például nem érik nyersanyag.

-Miről beszélsz?

-Kipróbáltuk már. Ha egyszer megszűnik az állami tulajdon, ha a vagyonügynökség átadta privát tulajdonomba, akkor már úgy döntök a sajátomról, ahogyan akarok. Az enyém. Tehe-

tek én róla, hogy csődbe megy?

-Te csődöt termelsz főállásban?

-Hát... fején találtad a szöveget, drágám.

-Félkegyelmű.

-Igen, csődöt. És majd állami támogatást veszünk igénybe az elkerüléséhez. Hiszen attól fél az állam, hogy ezer ember utcára kerüljön, úgy fog segíteni, mint a kisangyal.

-Akkor mégis cipőt gyártasz, mit fecsegsz itt?

-Gyárt a rosseb. Mondtam már. Kinek kellene ez? Mikor aztán úgy tűnik, hogy minden rendben, akkor elmegyek a bankhoz – ez már rutin, működik, ne nyugtalankodj -, és a felhalmozott cégvagyonra, erre az óriási cipőgyári ingatlan- és eszköztömegre hitelt veszek fel. Rengeteg pénzt, kicsim, drágám, édesem, ne nyugtalankodj. - Nagyon cinikus és lenéző volt Frici hangsúlya, ezt már ő is érezte. - Aztán mikor felvettem, létrehozok egy sor kisebb céget, amelybe átvisszük az értékes ingatlanokat. Az lesz az én privát szférám második, mentő szintje. Egy ilyen gyár egy fél városnyi területen helyezkedik el, tökéletes utakkal, közművekkel, infrastruktúrával, felújított épületekkel. Ezek szépen kivándorolnak a külön privát kft.-imbe, masíroznak, mint a derék katonák.

Evelin unta már. Kár volt belemenni. De tudta: innen nincs menekvés, végig kell hallgatnia zseniális férje tökéletes tudását az életről.

-Vége?

-Most kezdődik. Éppen ott tartunk, hogy mától miénk lesz Magyarország legnagyobb cipőgyára. Aztán majd ha már van foglalkoztatási támogatás, bankhitel, akkor mégis kiderül, hogy csődbe megy a cég. Addigra a gépek egy része eltűnik valahogy, átbattyog másik, kisebb üzemekbe, tudod, a második mentő szintem... és mikor már a gyáracsarnokokon kívül nincs semmi, akkor tönkre megyünk, de úgy rámegyünk erre a tönkre, hogy jobban nem is lehet. Széttárjuk két nagy karunkat, és azt mondjuk: uraim, bocs! Vigyék, ami maradt. Minden a kft.-k tulajdonában lesz már, ami csak értékes. S persze mi a jövőt, a jót szolgáljuk. Kft.-ink majd eladják a hatalmas területeket a városnak, amely ipari parkot épít, a jobb telkeket pedig nagy vállalkozóknak, akik lakóparkokat fejlesztenek. Még az is lehet, hogy egyes volt munkások, mérnökök ott laknak majd azon a négyzetméteren, ahol egykor dolgoztak. Az élet forog. Mármint a retroélet. Képzeld azt az örömet, mikor majd mutathatják egymásnak, hogy itt állt a számjegyevezérlésű esztergagép. - Frici élvezte a képzelt képet.

-Várj csak, várj! Nem azt mondtad, hogy ezer embert kell foglalkoztatnod az elnyert támogatás fejében?

-Kel-le-ne! De nem lehet. Csőd van, illetve lesz, nem érted? Foglalkoztatom én őket, ha kell,

csinálhatnak, amit akarnak, kártyázhatnak, viccet mesélhetnek, csak bért nem kaphatnak. Mert ami csődbe ment, ott nincs pénz. Dolgozni biztosan nem tudnak, mert lekapcsoltatjuk az áram-és energiaellátást, hiszen ami csődbe ment, ott... - Frici képes volt felnevetni.

-Nem gazemberség ez, Frici? Mi lesz így belőled?

-Drágám, drágám! Hát dehogynem gazemberség. És képzeld, mindenki ezt teszi! Aki csak tudja. Az új vállalkozói osztály és az új állam új viszonya ez. Építjük egymást. Az állam minket, banki barátaink szintén, hiszen megkapják a magukét a zsozsóból, nem kell félned... mi pedig építjük az államot azzal, hogy pártjainak prominenseit pénzelve, a tőlük elnyert pénzt visszacsorgatva, ismétlem, csorgatva, hagyjuk: tehet mindent értünk! Ha-ha-ha...

Ez volt az a pillanat, amikor Bolgár Evelin megutálta a férjét. Nem szólt egy szót se, becsukta Frici után az ajtót, és elbőgte magát. Hova jutott ő, Bolgár ügyvéd úr egyszerű, tisztességes lánya. Édesanyja féltett kincse. Egy örült mellé? El sem meri mondani az anyjának, aki évek óta, a válásukat követően magányosan éli életét. Sikeres orvos, jól keres, de magányos. Ijessze meg azzal, hogy férjjel sem jobb...? Hisz azt az ő édesanyja jobban tudja másnál...

Frici se járt másként, mint a magába omló Evelin. Ahogy egyedül maradt az autóban, belesápadt magába. Mi a fene vette rá arra, milyen ördög és pokol, hogy mindezt elmondja Evelinnek? Egyszer még nagy baj lehet ebből. Éppen most fecsegni, amikor körvonalazódik egy...

Kiszállt a kocsiból. Buda lelegegánsabb negyedében az elmúlt hónapokban gyakran akadt dolga ebben a villában. Üzleti ügyekben jött, legalábbis eleinte. Hogy mi volt az üzlet tárgya, soha nem derült ki. Máig sem. Biznisszből nagy buli kerekedik, ezt érezte. Jó Krisztina több volt mint üzlet. Maga volt az új erő. Ha nem lenne zsidó lány, azt is mondhatnánk, hogy maga az Igazság és az Élet, de így ez a krisztusi szimbolikus megközelítés alaptalan. Jó Krisztina és családja a biztonság, a hatalom, a fejlődés és a tévedhetetlen stratégiai döntések jelképe volt a szemében. Krisztina egy okos, művelt és ambiciózus lány – Istenem, drága Evelinem, ha valaha egy cseppnyivel is rendelkezél volna ez utóbbiból! - sóhajtott fel magában Frici, de választ nem adott rá, mert Evelinen és a kapcsolatukon már ez sem segíthetett volna, minden sejtje ezt súgta.

Miért fecsegett most Evelinnek? Miféle kompenzáló büntudat tévesztette meg? Ha komolyra fordul, Evelin gátlástalanul kifecsegi üzleti titkait. E kedves, izgató terveket, amelyeket oly őszintén tudott megbeszélni Krisztinával. Úgy tűnt neki, mintha megtalálta volna élete legjobb tanácsadóját. Hol van már Mártika, a szorgalmas szegedi szervezőtitkár és szexautomata. (Mert igaz ugyan, hogy a hetekben, annyi év után feltűnt és ajánlkozott is

Mártika, s talán meg is kóstolta volna Frici a régi érett ízeket, csakhogy valami azt súgta neki, Krisztinára föl! Ezért Mártika megszégyenülten és dolga végezetlenül csúszott haza szürke unalmába, amin az sem segített, hogy vörösboros mámorában felidézte a kanapés mozgalmi éveket. Frici most majdnem durva volt vele...)

E hónapok alatt különös érzés fogta el Fricit. Az ő édesanyjának hiába beszélt volna bármiről az üzleti terveit illetően, az vasalt volna tovább szótlannul és gyanakodva. Krisztina anyjának szemében viszont nem csak érdeklődés, hanem aktív biztatás csillogott. Mintha életében először látott volna igazi, felőrölhetetlen, nagyra vágyó ifjút. Saját férje mindig idegen maradt a magyar társadalomban, szláv volt, a saját hazájáért lelkesedett, semmit sem értett a magyar mentalitásból. Fel sem ismerte az új generációra váró jövőt, ezeket a bátor ex-KISZ-es palántákat, akik annyira értették az ország szívverését. Jó, ez túlzás... A pénz csengő hangját. Mint tikkadt vadászok, akik évek óta róják a szavannát sikertelenül, s most egyszerre ott áll előttük kiéhezve, szomjúságtól elgyötörten, remegő lábakkal vánszorogva az oroszlán, az elefánt, az orrszarvú és két gazella. A vadak egymást már nem bírják megtámadni, vége a vad ingyen konyhának. Ez a vadász nagy pillanata. Lő, célozni sem kell. Valamit biztosan eltalál. Aztán megint lő, lő, ott a halom állat a lába előtt, s belenézhet a kamerába. Ez a csodálatos magyar szavanna, és a fővadász, Horn Gyula kiadta az engedélyeket a lövésre. Joga ugyan nem volt hozzá, de mert el sem vette senki tőle, úgy vélte, hozta magával, mindig is ott lapult a zsebében. Jó ember volt, megosztotta, kiadta, amit nem tudott lelőni saját maga és szűk elvtársi köre. Kevesen voltak ekkora terítékre, mint az ország, kellett a friss erők. És ekkor jelentkezett az új generáció. Mondta, hogy itt is volt...

Joó mama jó ember, Horn-hívő – vigyorgott Frici az ajtón belépve. A „mama” szülei is együtt lövöldöztek Hornékkal annak idején, nem kellett töprengenie a mamának – viccelek, még éppen csak ötven körül járt, harsány élete teljes teljében -, mit szabad és mit nem. Az első, amit Frici megtanult tőle, az volt, hogy a párt rehabilitációja... Frici azt hitte az elmúlt években, hogy amputált lábat nem lehet visszánöveszteni, de a mama elmondta neki, hogy az élet és a társadalom nem biológia, és itt olyan törvények vannak, hogy bizony mindent vissza lehet növeszteni, kell is, ha járni akarunk kéz a kézben, mi, jó kis hűséges szocik. Frici azt hitte tehát, hogy ez már a múlté, s lám, most megtanulta, mi is tette naggyá a mozgalmat: az örök összetartás. Nem általában, hanem a vezetők között. Mert csak világos vezető vezethet sok világtalan nyomorultat a végcél felé. A végcél pedig az új Magyarországon: a privatizálás. - Mindenkit afelé kell vezetni – mondta Krisztina édesanyja Fricinek a hosszú beszélgetés végén. - Aztán persze ha nem talál oda mindenki, abba bele kell nyugodni. Lényeg, hogy te célba érsz.

A célt pedig éppen most beszélték meg, ezért is jött Frici az üzleti tárgyalásra. Az állam leszereli magát. Kissé szándékosan. Annak a javára, aki tud erről. Most éppen fölöslegessé vált balatoni elvtársi szalonjait, az egykori párt- és állami üdülőket vetkőzi le magáról. Minek az egy szerény szocialista kormányzatnak? Csak teher, és fölösleges állami kiadás fenntartani őket. Egy igazi privát ember sokkal jobban odafigyel majd a felújításra – illetve erre nem kell, előtte felújítja az állam természetesen, egy állam nem lehet olyan satnya, hogy vackot árul -, rendbe teszi a kikötőket és az egész gyönyörű partszakaszt. Erre nem kell privát pénzt pazarolni, mert ez természetvédelmi ügy és feladat, és azt óriási pénzek segítik, csak be kell nyújtani majd a pályázatot ide és ide.

Frici feje zúgott. A szíve kalapált. Az elmúlt másfél órában megtudta, amit eddig csak sejtett: ha ezekre alapos terveket nyújt be, a mama által felügyelt bank – szinte mámoros örömeiben, hogy ilyen nagyon jó új ügyfelet talált – tetemes összegeket folyósít. Ezek a hitelek persze nem elegendőek a teljes vételárhoz, bármilyen alacsonyan állapítják is meg. Nem elegendőek, mert nem egyetlen objektumról lesz szó, hanem többről. Sokról, itt is, ott is. Viszont a hitel bőven elegendő alap a pályázati önrészekhez, és így kiinduló saját tőke feláldozása nélkül százmilliós nagyságrendekért – hitel és megnyert pályázat együttes összegéből – milliárdos vagyont építhető fel.

De kinek?

De kié lesz?

Ez volt az egyetlen kérdés, amire Frici még csak homályosan sem találta a választ útban hazafelé. A gyerekek már aludtak, Evelin durcásan és szótlánul horgolt egy sálát. Ettől Frici egy pillanatra iszonyú dühös lett. Szó helyett sál.

-Veszek tízet, csak figyelj rám, kérlek.

-Drágám? Hol maradt a drágám? Félkegyelmű.

Frici dühösen rohant fel a szobájába. Halkan telefonált Krisztinának:

-Rendben. Felveszem. Igen. Megpályázom. Nem én, hanem a cégeim. Én személyesen semmit. És te leszel...

A telefonba Frici még belesuttogta, hogy jó, igen, utálja, nevetségesnek érzi, de holnap megvásárolja a szmokingot, ha csak abban lehet beülni a vállalkozók báljának védnökei közé Krisztina és édesanyja kíséretében. Előre elnézést kért, ha félszeg lesz, nem szokta meg az ilyen szalonviselkedést.

Mindenki meglepődve nézte őket a bálon. Aha, ez az a nyurga legény, de ismerős? A külföldiek észre sem vették, csak a magyaroknak tűnt fel, hogy Joó asszony és leánya a múltból a mába nagy sebességgel érkezett figurát hozott magával. Erre figyelni kell...

Ringló Gyuszi megmentette a helyzetet. Bemutatta Fricit az egy-két éve megalakult budapesti német kamara igazgatónöjének, s Frici oly felszabadultan táncolt vele, hogy rögtön a társaságok kedvence lett. Flörtölt, kedveskedett, felkért minden lehetséges feleséget, s persze mindig visszatért a saját asztalukhoz. Krisztina a legnagyobb és már-már odaadó lelkesedéssel figyelte kísérője sikerét, a mamán pedig látszott, hogy ez az, amit keresett. Ők ketten otthonosan mozogtak a vállalkozók krémszintjén. Ki ne akarná felvetni a nagy bank egyik vezetőjének, hogy ha esetleg hétfőn meglátogathatná kérésével, akkor...

Ezekből a célzott akkorokból állt Magyarország. Igen. Akkor az, de csak az, ott lehetett, felajánlotta, amit kellett, s megkapta, amit kért. Alkudott a magát elitnek nevező szemét a kukával. S ahogyan kellett, ahogyan egymást feltételezték, meg is találták a nagy szemétdombot, ahol a szemét félelmet keltő hegyé halmozódott, a kuka pedig joggal hirdette, hogy ez az ő érdeme. Épült-szépült Magyarország, Frici és új szövetségesei, a Joók révén immáron gyors kezű országalkotókkal. - Milyen jól áll rajtad? Mintha ebbe születél volna bele. - Krisztina belebújt Frici meleg vállgödrébe. A mellettük táncoló egyéb ifjú vállalkozó gigerlik irigyen bámulták az új sztárt.

Prolestars in the Hungarian sky. Hátul, a sarokban egy író üldögélt magányosan, s ezt a szójátékot firkantotta a lapjára, majd belesercintett szép fehér vasalt úri zsebkendőjébe, sietve távozva. Szegény kicsi vacak magyar proletárok, hányszor tapostak szét benneteket az elmúlt 40-50 évben? De legalább már nem vagytok.

Frici későn tért haza, Evelin észre sem vehette, hogy szmokingos úr érkezett hozzájuk.

Két szék között a pénz a legrövidebb út

Aztán Evelin mégis felfogta. Teltek, múltak a hónapok, férjét szinte soha nem látta. Hiszen már nem járt haza. Ha mégis beesett hajnalban, csak átöltözött, dossziékat vett magához – a jelek szerint mára egyetlen egy sem maradt otthon belőlük -, rohanva megpaskolta ébredő fiait, csak értetek élek és dolgozom, kicsikéim, csak értetek... e csatakiáltással betölteni vélte az úrt, amely egyre aggasztóbban mélyült közte és családja között.

Sikerei őt igazolták, a gyerekek ostobák. Evelin pedig... hát miért nem érti már, hogy a világ széleseben száguld, s leperdülünk róla, ha nem tartjuk tempóját? Joó mama áldás mindenre, ami kétségessé válhatna. Elnöklete alatt virágozik Magyarország legnagyobb bankja. Se szeri, se száma azoknak az ingatlanoknak, értékes – volt – állami cégeknek, amelyek e virágzás elhulló szirmaiként belepottyannak az éppen ott álldogáló kormányhoz hű, volt vagy most azzá lett szocialista vállalkozók ölébe. Frici öle pedig tényleg olyan, mint a mesebeli kis gömböcé. Elfér benne minden. Joó mama nem is titkolja: megtalálta a kor hősét. És ahogyan nő, dagad, úgy fogy el a hely egy olyan jól nélkülözhető múltbéli darab számára, mint Evelin.

Ügyvédek fogad éppen. Falfehéren hallgatja a feltételeket. Válásuk esetén Frici a válás kimondását követő egy teljes évig nagylelkűen elviseli, hogy volt felesége és gyermekei bent maradjanak az All-Task Rt. irodáiban. Vagyis hát a házukban. De ez már nem ház, hanem iroda lesz. Ki kell költözni... mert zavarná a munkát, a diszkrét ügyvitelt, s mi tagadás, a hatalmas sürgés-forgás pedig sok gondot okozhatna szegény kis családjának. Mivel pedig annak idején tényleg Evelin szüleitől kapták a vagyonuk első elemének számító szegedi lakást, Frici szívesen kifizeti azon lakás értékének, sőt mai piaci árának Evelinre eső fele részét. Evelin elképedt. De hiszen annak az árából vették a budai nagy lakást, majd annak az árából a mai óbudai családi házat, s mikor kifogásolta, hogy az All-Task nevében és javára vásárolták, akkor Frici azzal nyugtatta, hogy...

-Asszonyom – vágott közbe az ügyvéd -, ez a múlt. Az ön része a szegedi tulajdon fele. Az All-Task kérném szépen... az All-Task nem az ön férje. Az All-Tusk nem mondhatja, hogy drágám, szeretlek, a tied mindenem. Az All-Task egy Trustee... - az ügyvédnek nagyon tetszett a saját logikája, két másik társa felé biccentett mosolyogva – és mint ilyen részvényesek tulajdona, ők pedig közgyűlésen hoznak döntéseket. Már hoztak is. Gyúró Frigyes úr nem tekintheti ezen objektumot az önök közös lakásának vagy szerzeményének, tekintve, hogy egy cég központja azon cég gyarapodásának, vagyis Gyúró úr munkájának az eredménye. Annak idején hibásan írta alá a fifty-fifty alapú házvagyon megosztást Önnel...

Evelin könnyeit nem lehetett többé visszaparancsolni rejtekhelyükre. Alig látott rajtuk keresztül. Amit látni vélt, az csalás, borzalom, aljasság. Édesanyjára gondolt, aki a válásuk óta eltelt néhány év alatt évtizedeket öregedett. S apjára, akit most segítségül hívhatna, de nem teszi, mert soha nem bocsájtja meg neki, amit anyuval tett. Két férfi között a földre huppant. S védtelenül ott vergődik. Ügyvédek?! Az isten verje meg őket... aput ne, őt ne!

-És ha nem akarok válni? Miért tenném?

-Kedves asszonyom, de facto már elváltak. Gyúró úr számtalan tanúval fogja bizonyítani és bizonyíttatni, hogy ő már régóta nem él önnel.

-Dehogynem! Csak rengeteg a dolga, lőt, fut, a gyerekekért dolgozik!

-Gyúró úr több mint háromnegyed éve életvitelszerűen a Joó család rózsadombi villájában lakik!

Evelin persze tudta ezt. Nem minden részletében, hanem csak annyira, amennyire egy nő mindent megérez, ha cserben hagyják, ha becsapják. Hallott a férje gyakori közös szerepléséről Joó Krisztinával, akit az egész város magasan jegyzett. De hogy ez válóokká, elháríthatatlan szétválássá érjen, azt soha nem gondolta.

-Asszonyom, van egy jó hírem. Gyúró úr felhatalmazott annak közlésére, hogy ha elfogadja a feltételeit és a gyerekek érdekében békében válnak el, akkor további 1 millió forinttal megnöveli az ön lakásrésze után járó részt. Azaz a szegedi lakásuk fele árának 7 millió forintjához kiegészítésképpen hozzátesz ennyit. És maradhatnak egy évig a ház keleti szárnyában két szobában, a hozzá tartozó konyha és fürdőszoba szabad használatával. A többi részt egyelőre lezárjuk.

-Értem uraim, értem. Talán egy kicsi módosítást tennék. Ezt is csak azért, mert anya vagyok. Én fogom nevelni a fiúkat. Felelek az önérzetükért. És az anyagi helyzetükért. A felnevelésükért. Ezért azt a kicsi változtatást tenném, hogy egyáltalán nem költözünk sehova. Maradunk a teljes házban. Önök most kínálnak nekünk hármunknak koszos 8 millió forintot. Mondják meg a megbízójuknak, aki jelenleg a férjem, hogy ez a ház – ennyit azért mindenkinek tud Magyarországon egy budai családi házról, még én is tudom, a kicsi vidéki liba -, hogy ez a ház körülbelül 80 millió forintot ér. És bár megbízójuk úgy gondolta, hogy ez nem is ház, nem is közös szerzemény, hanem az ő iroda épülete, elmondhatják neki, milyen száltalmasan hallgattam őt, mikor annak idején be akarta mesélni nekem a hazugságot, miért kell nekünk az All-Task nevére venni a házat. Nem, nem, urak. Ez a mi családi házunk. Szeretettel várjuk ide megbízójukat bármely minőségében bármikor. Ha akar, férjként, ha akar, gyermekeit meglátogatni, ha akar turistaként Óbudán. Viszont legyen szíves majd alaposan letörölni a lábát, a kinti piszokra nem vagyunk kíváncsiak.

Frici fejcsóválva, de elismeréssel nyugtázta az ügyvédek jelentését. A fő probléma elhárult. Evelin beleegyezik a válásba, nem lesz botrány. Maradjon. Majd találnak megoldást előbb-utóbb erre a helyzetre is. Nem nyugszik, kiteszi. De nem most. Jelenleg az All-Task jó híre és az ő személyes boldogsága, új párja fontosabb, mint a múlt romjain tévelyegni. De azt azért nem bocsájtja meg Evelinnek, hogy egy egész évtized sem volt elég arra, hogy megismerje férje lényegét: SEMMIT sem adunk fel! A miénk marad, ami a mienk lett. És a mienk lesz, ami nem a mienk. Egyetlen dinamikus kanyarítással mondott búcsút volt családjának: maradhatnak.

Frici elnyerte áhított boldogságát. Gyárai és részesedései megállás nélkül nőttek. Olyan szellemű közegbe érkezett, amelyre mindig is áhított: a siker eleve adott, szerzett jog, mely mellé nem férkőzhet oda a veszteség, a vereség pedig mindig is kizárt. Egy hatalmas kivetett háló, amelybe mindig beletekeredik a rengeteg vétlen, jámbor hal, áradat. Joó mama és családi vállalkozása a „Minden a mienk” szigorú elvét keresztelte a szocialista ámitás hazug világával, mely szerint ők a közjót és a népet szolgálják teljes tudásukkal. E ebben a mix-be rendesen beleadagolták a titkosszolgálati kapcsolatrendszerből beszerezhető információtömeget, a bankok – a nagy hitelező főbank – és a politika összefonódását, s főleg az eszmét: újra megszerezni Magyarországot minden javát!

S ha ez a feladat, van-e alkalmasabb végrehajtó, mint a vidékről felkerült azon mohó akarnok, aki a KISZ-Párt-Hazafias Népfront világának bonyolultan átörökített szövevényéből hozta jártasságát, s akit feltüzelt a vágy: minden elérhető, ha átlépsz mindenkin.

Így jutott egyenesbe Frici az Evelin és Krisztina között húzódó úton anélkül, hogy egyetlen nagy lépést is kellett volna tennie: egyszerűen legázolta az út elejét s már csak a vége látszott.

Gyászjelentés

Kívánjunk Fricinek sok jó boldogságot. Tennénk is, hiszen ő tényleg a küzdés maga... De történt itt valami apróság, ami – igen – mindig is megtörténik, mikor a gázoló győztes már felhőtlen boldogságban úszik.

Evelinnek két gyermekén kívül az édesanyja maradt, rájuk támaszkodva viselte súlyos megalázottságát. Pali és Béla éppen a tankönyvek fölé hajoltak, mikor sikolyt hallottak a konyhából. Elképzelhetetlen ilyen hang anyutól, ő soha egy hangos szót ki nem adna. Mi volt ez? Evelin magából kikelve rohan fel a lépcsőn a gyerekekhez:

-Nem! Nem! Nem lehet! Ez nem... nem lehet!

Nagyapjuk, Evelin édesapja állt lent a hallban. Mellette két civil. Tanácstalanul hallgatták Evelin hisztérikus kitörését, aki apja mellé botorkált, belekapaszkodott és megállíthatatlan zokogásba kezdett.

Nagyapa, azaz Bolgár úr ügyvédi szikársággal fordult a gyerekekhez:

-Megölték a nagymamátokat. Kicsikéim, gazemberek elvették mami életét. Nincs többé. Gyertek ide Palikám, Béluskám, gyertek ide, öleljetek át, mert én sem bírom elviselni. Gyertek anyu mellé, fogjátok szorosan.

A két civil nyomozó az este folyamán megpróbálta emberséges hangon összefoglalni, amit tudnak. Tegnap este két tolvaj betört mami lakásába Szegeden. Tudhatták, hogy egy-maga lakik ott, nem lesz védelme. Mivel már éjszaka volt, arra számíthattak, hogy mami már alszik, vagy ha nem, hát leütik, elkábítják. Szegény mami soha nem tagadta, hogy ott-hon gyűjti a pénzt az unokáknak, kell az, most, hogy a szüleik elváltak. Sok pénz is lehetett ott talán, mert mami nagyon jó orvos volt, sokat keresett. Azt is sokan tudták, hogy szép ékszereket hord. A tolvajok a pénzt és az ékszereket akarták ellopni a késő éjjeli órákban. Mami valószínűleg felébredt és talán be is avatkozott, vagy a telefonhoz nyúlt – ott találták meg a mobilt a teste mellett -, mire a rablók megvadultak, a sérülésekből ítélve hatalmas ütésekkel mértek rá valami kemény tárggyal, majd... megfojtották.

A történetet a gyerekek nem tudták végighallgatni, rémülten szaladtak vissza a szobájuk-ba. Evelin megpróbálta felfogni a szavakat, foszlányokban jutottak el a tudatáig. ISTEN! Hány csapást mérsz még szerény, csendes, jóra való lányodra?!

Gyúró Frigyes másnap hallotta meg a hírt. Megrázta őt is. Akkorra már több részlet ismert volt a kegyetlenkedésről. Volt anyósa iránti kegyeletből koszorút küldött a temetésre, hatalmas kerek koszorút. Ő maga éppen tárgyalt, nem tudott elmenni. De őszintén sajnálta a volt

mamát, gyerekei mamiját. És a feleségét is, az exet. Nem gondolta ő sem, hogy ilyen brutálisan össze tudnak jönni a csapások: válás, magány és egy kegyetlen gyilkosság.

Gyúró Frigyes akkurátus ember volt. Tekintettel a gyászra elnapoltatta a házzal kapcsolatos iratok kézbesítését. De azt egy kemény magyar üzletembertől senki sem várhatja, hogy meghatározatlan ideig szüneteltesse tervei pontos végrehajtását. Business as usual. Főleg, ha Luxemburgban is be van jegyezve az ember. Azt komolyan kell venni. A jó hír, a goodwill.

Ezért két teljes hónapot várt, mire – személyen átvétellel és nyugtázással – kézbesítette az Evelinnek írt felszólító levelet.

„Tisztelt Bolgár Evelin!

Tekintettel az Önt ért súlyos csapásra, az elmúlt hetekben szüneteltettük kezdeményezésünk végrehajtását, mely szerint és körvonalakban:

- az All-Task Rt. tulajdonában álló székházat, melyet Ön lakás célokra használ, új megítélés alá helyeztük jövőbeli rendeltetését illetően;
- melynek értelmében lehetetlennek tartjuk a vegyes irodai és családi-lakás használatot;
- ennek megfelelően az objektumot értékesíteni kívánjuk az All-Task vagyonkezelési szokásainak megfelelő eljárásban;
- s ennek megfelelően kérjük az Ön által használt részek – azaz gyakorlatilag a teljes ház – használatának megszüntetését fél éven belül;
- ezzel párhuzamosan a ház elhagyását fél év plusz 10 napon belül.

A ház mint székház cégvagyonban történő vagyonértékelésének alapján felajánljuk Önnek a mindenkori forgalmi érték 40 százalékát, ami sokkal méltányosabb felajánlás, mint amit a válást kezdeményező ügyvédi nyilatkozatban tettünk. És messze kedvezőbb, mint az Ön eredeti hozzájárulása e ház megvásárlásakor az Ön által felmutatott pénzügyi alapok előállításában. A fél év leteltével független értékbecslő fogja megállapítani a tényleges értéket illetve forgalmi árat.

Fentieket ügyvédeink szakszerűen írásba foglalják. Jelen ajánlatom Önre vonatkozik, nem érinti azt az apai felelősséget, amelyet a későbbiekben fiaim iránt kívánok tanúsítani. Kérjük ajánlatunk elfogadását, ellenkező esetben Önnek is igen hátrányos bírósági eljárásban leszünk érdekeltek.

Kelt itt és itt, ekkor és ekkor, Gyúró Frigyes, az All-Task Zrt. Igazgatótanácsának elnöke.”

Evelin kíváncszorgott édesanyja sírjához. Még nem szedték fel a temetői munkások az elszáradt koszorúk vas abroncsait, az össze-vissza éktelenkedő drótokat. Messziről látszott egy nagy, ormótlan abroncs, sárosan lógott rajta a szalag egy ember nevével, aki...

... Evelin felnézett az égre, és lassan, óvatosan, nehogy elhibázza, betaposta a földbe, jó messze az édesanyja sírjától eltemette a földdel az ember nevét.

